

Sesijas dokuments

A9-0052/2019

11.12.2019

ZIŅOJUMS

par gada ziņojumu par kopējās drošības un aizsardzības politikas īstenošanu
(2019/2135(INI))

Ārlietu komiteja

Referents: *Arnaud Danjean*

SATURA RĀDĪTĀJS

	Lpp.
EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS	3
MAZĀKUMA VIEDOKLIS	25
KONSTITUCIONĀLO JAUTĀJUMU KOMITEJAS ATZINUMS	26
INFORMĀCIJA PAR PIENĒMŠANU ATBILDĪGAJĀ KOMITEJĀ	32
ATBILDĪGĀS KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS PĒC SARAKSTA.....	33

EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

par gada ziņojumu par kopējās drošības un aizsardzības politikas īstenošanu (2019/2135(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienību (LES) un Līgumu par Eiropas Savienības darbību (LESD),
- ņemot vērā Eiropadomes 2013. gada 20. decembra, 2015. gada 26. jūnija, 2016. gada 15. decembra, 2017. gada 22. jūnija, 2018. gada 28. jūnija, 2018. gada 14. decembra un 2019. gada 20. jūnija secinājumus,
- ņemot vērā Padomes 2013. gada 25. novembra, 2014. gada 18. novembra, 2015. gada 18. maija, 2016. gada 27. jūnija, 2016. gada 14. novembra, 2017. gada 18. maija, 2017. gada 17. jūlija, 2018. gada 25. jūnija un 2019. gada 17. jūnija secinājumus par kopējo drošības un aizsardzības politiku,
- ņemot vērā dokumentu “Kopīgs redzējums, kopīga rīcība — stiprāka Eiropa. Globāla Eiropas Savienības ārpolitikas un drošības politikas stratēģija”, ko 2016. gada 28. jūnijā iesniedza Komisijas priekšsēdētāja vietniece / Savienības augstā pārstāve ārlietās un drošības politikas jautājumos (PV/AP),
- ņemot vērā Eiropadomes un Komisijas priekšsēdētāju un NATO ģenerāļsekretāra 2016. gada 8. jūlija un 2018. gada 10. jūlija kopīgos paziņojumus,
- ņemot vērā kopējo 42 priekšlikumu kopumu, ko 2016. gada 6. decembrī apstiprināja Eiropas Savienības Padome un Ziemeļatlantijas Padome, un 2017. gada 14. jūnija un 5. decembra progresa ziņojumus par to īstenošanu, un jauno 32 priekšlikumu kopumu, ko abas Padomes apstiprināja 2017. gada 5. decembrī,
- ņemot vērā 2017. gada 7. jūnija pārdomu dokumentu par Eiropas aizsardzības nākotni (COM(2017)0315),
- ņemot vērā 2013. gada 12. septembra rezolūciju par ES militārajām struktūrām — pašreizējais stāvoklis un turpmākās perspektīvas¹,
- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtus un Eiropas Drošības un sadarbības organizācijas 1975. gada 1. augusta Helsinku Nobeiguma aktu,
- ņemot vērā 2017. gada 12. septembra rezolūciju par Eiropas Kosmosa stratēģiju²,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta 2017. gada 15. novembra ieteikumus Padomei, Komisijai un EĀDD par Austrumu partnerību, gatavojoties 2017. gada novembra

¹ OV C 93, 9.3.2016., 144. lpp.

² OV C 337, 20.9.2018., 11. lpp.

samitam³,

- ņemot vērā 2016. gada 22. novembra rezolūciju par Eiropas aizsardzības savienību⁴,
- ņemot vērā 2017. gada 16. marta rezolūciju par kopējas drošības un aizsardzības politikas konstitucionālajām, juridiskajām un institucionālajām sekām: Lisabonas līguma sniegtās iespējas⁵,
- ņemot vērā 2017. gada 5. jūlija rezolūciju par pilnvarojumu dialogam par 2018. gada budžeta projektu⁶,
- ņemot vērā 2018. gada 11. decembra rezolūciju par militāro mobilitāti⁷,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2018. gada 18. jūlija Regulu (ES) 2018/1092, ar ko izveido Eiropas aizsardzības rūpniecības attīstības programmu, lai atbalstītu Savienības aizsardzības rūpniecības konkurētspēju un inovētspēju⁸,
- ņemot vērā 2019. gada 18. aprīļa normatīvo rezolūciju par priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes regulai, ar ko izveido Eiropas Aizsardzības fondu⁹,
- ņemot vērā 2016. gada 23. novembra rezolūciju par kopējās drošības un aizsardzības politikas īstenošanu (pamatojoties uz Padomes gada ziņojumu Eiropas Parlamentam par kopējo ārpolitiku un drošības politiku)¹⁰, 2017. gada 13. decembra rezolūciju par gada ziņojumu par kopējās drošības un aizsardzības politikas īstenošanu¹¹ un 2018. gada 12. decembra rezolūciju par gada ziņojumu par kopējās ārpolitikas un drošības politikas īstenošanu¹²,
- ņemot vērā īstenošanas plānu drošības un aizsardzības jomā, ko PV/AP iesniedza 2016. gada 14. novembrī,
- ņemot vērā 2018. gada 13. jūnija rezolūciju par ES un NATO attiecībām¹³,
- ņemot vērā Komisijas 2016. gada 30. novembra paziņojumu “Eiropas Aizsardzības rīcības plāns” (COM(2016)0950),
- ņemot vērā jauno aizsardzības tiesību aktu kopumu, ar ko Komisija 2017. gada 7. jūnijā iepazīstināja paziņojumā presei “Eiropa, kas aizsargā: Komisija sāk debates par virzību uz drošības un aizsardzības savienību”,
- ņemot vērā 2016. gada 14. decembra rezolūciju par kopējās ārpolitikas un drošības

³ OV C 356, 4.10.2018., 130. lpp.

⁴ OV C 224, 27.6.2018., 18. lpp.

⁵ OV C 263, 25.7.2018., 125. lpp.

⁶ OV C 334, 19.9.2018., 253. lpp.

⁷ Pieņemtie teksti, P8_TA(2018)0498.

⁸ OV L 200, 7.8.2018., 30. lpp.

⁹ Pieņemtie teksti, P8_TA(2019)0430.

¹⁰ OV C 224, 27.6.2018., 50. lpp.

¹¹ OV C 369, 11.10.2018., 36. lpp.

¹² Pieņemtie teksti, P8_TA(2018)0514.

¹³ Pieņemtie teksti, P8_TA(2018)0257.

politikas īstenošanu¹⁴, 2017. gada 13. decembra rezolūciju par gada ziņojumu par kopējās ārpolitikas un drošības politikas īstenošanu¹⁵ un 2018. gada 12. decembra rezolūciju par gada ziņojumu par kopējās drošības un aizsardzības politikas īstenošanu¹⁶,

- ņemot vērā to, ka Krievija iebruka Krimā un to nelikumīgi anektēja,
- ņemot vērā Līgumu par vidējas un tuvas darbības kodolieročiem (*INF*), Krievijas atkārtotos pārkāpumus, tostarp no zemes palaižamu spārnoto raķešu 9M729 sistēmu izstrādi un izvietojumu, un Amerikas Savienoto Valstu un Krievijas izstāšanos no Līguma,
- ņemot vērā to, ka Krievija ir pārkāpusi dalībvalstu gaisa telpas un jūras robežas,
- ņemot vērā to, ka palielinās Ķīnas ekonomiskā un militārā klātbūtne Vidusjūras reģiona un Āfrikas valstīs,
- ņemot vērā vietēja un ārvalstu terorisma draudus, ko galvenokārt rada tādi grupējumi kā *ISIS* un *Al Qaeda*,
- ņemot vērā jaunās tehnoloģijas, piemēram, mākslīgo intelektu, kosmosa spējas un kvantu skaitļošanu, kas cilvēcei rada jaunas iespējas, bet arī jaunus izaicinājumus aizsardzības un ārpolitikas jomā, kuru dēļ ir vajadzīga skaidra stratēģija un vienprātība sabiedroto starpā,
- ņemot vērā Eiropas Savienības Tiesas 2014. gada 24. jūnija spriedumu lietā C-658/11 Eiropas Parlaments (kuru atbalstīja Komisija) pret Eiropas Savienības Padomi¹⁷,
- ņemot vērā 2018. gada 28. martā publicēto Savienības Rīcības plānu par militāro mobilitāti,
- ņemot vērā Padomes 2018. gada 18. septembrī pieņemtos secinājumus “ANO un ES Miera operāciju un krīzes pārvarēšanas stratēģiskās partnerības stiprināšana: 2019.–2021. gada prioritātes”,
- ņemot vērā Reglamenta 54. pantu,
- ņemot vērā Konstitucionālo jautājumu komitejas atzinumu,
- ņemot vērā Ārlietu komitejas ziņojumu (A9-0052/2019),

Ilgtermiņā neskaidra un neprognozējama drošības vide

1. ņem vērā to, ka pastāvīgi pasliktinās Savienības drošības vide un Savienībai nākas saskarties ar virkni problēmu, kas tieši vai netieši ietekmē dalībvalstu un tās iedzīvotāju drošību: bruņoti konflikti un nestabilas valstis Eiropas kontinentā un tā apkārtnē, kas

¹⁴ OV C 238, 6.7.2018., 89. lpp.

¹⁵ OV C 369, 11.10.2018., 47. lpp.

¹⁶ Pieņemtie teksti, P8_TA(2018)0513.

¹⁷ Tiesas (virspalātas) 2014. gada 24. jūnija spriedums lietā C-658/11, *Eiropas Parlaments pret Eiropas Savienības Padomi*, ECLI:EU:C:2014:2025.

izraisa iedzīvotāju masveida pārvietošanu un cilvēktiesību pārkāpumus, kurus veicina transnacionāli organizētās noziedzības tīkli, džihādistu terorisms, kiberuzbrukumi, hibrīddraudi un karš pret Eiropas valstīm, atbrūošanās centieni un starptautisko ieroču kontroles režīmu vājināšanās, aizvien lielāks dabas resursu apdraudējums, energoapgādes nedrošība un klimata pārmaiņas;

2. uzskata, ka nestabilitāte un neprognozējamība pie Savienības robežām, tās tuvējos kaimiņreģionos (Ziemeļāfrika, Tuvie Austrumi, Kaukāza reģions, Balkānu reģions, Vidusjūras reģiona austrumu daļa, Krievijas agresija pret Ukrainu un Gruziju u. c.) un tālākos kaimiņreģionos (Sāhela, Āfrikas rags u. c.) gan tieši, gan netieši apdraud kontinenta drošību; uzsver nesaraujamo saikni starp iekšējo un ārējo drošību; atzīst, ka aktīva iesaistīšanās kaimiņreģionos ir Eiropas Savienības interesēs;
3. norāda, ka daži pasaules mēroga dalībnieki (Amerikas Savienotās Valstis, Ķīna, Krievija) un aizvien lielāks skaits reģionālo dalībnieku (Turcija, Irāna, Saūda Arābija u. c.) ir sākuši apliecināt savu varu, apvienojot vienpusēju diplomātisko nostāju ieņemšanu, sabiedroto maiņu, galvenokārt hibrīda rakstura destabilizējošas darbības un militāro spēju palielināšanu;
4. uzsver, ka palielinās Arktikas ģeopolitiskā nozīme un ietekme uz drošības situāciju Eiropas Savienībā un pasaulē; mudina ES strādāt pie saskaņotākas iekšpolitikas un ārpolitikas, Arktikas stratēģijas un konkrēta rīcības plāna par ES iesaisti Arktikā, ņemot vērā arī drošības un ģeostratēģisko aspektu; norāda, ka ES var palīdzēt atrisināt iespējamās drošības un ģeostratēģiskās problēmas;
5. pauž nopietnas bažas par Turcijas kopumā destabilizējošo izturēšanos, tostarp nelikumīgām darbībām Kipras ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā (EEZ) / kontinentālajā šelfā, kas pārkāpj starptautiskās tiesības, grauj labas kaimiņattiecības un apdraud mieru un stabilitāti jau tā nestabilajā reģionā;
6. pauž nožēlu, ka šajā situācijā daži no minētajiem dalībniekiem tīši apiet vai mēģina iznīcināt daudzpusējus mehānismus, ANO Statūtu principus un attiecīgo starptautisko tiesību noteikumus, kas ir būtiski miera uzturēšanai; norāda, ka tie var kļūt par tiešu draudu ES drošībai un apdraudēt iedibinātās divpusējās attiecības starp ES un partnervalstīm;
7. uzsver, ka centienos vērsties pret kodolieroču izplatīšanas draudiem svarīga nozīme ir ES un iesaistīto pušu daudzpusējām sarunām; mudina ievērot kodoltehnoloģiju jomā noslēgtos līgumus; turklāt mudina atbalstīt to, ka tiek noslēgts jauns līgums, ar kuru tiktu aizstāts Līgums par vidējas un tuvas darbības kodolieročiem (*INF*), un 2020. gadā atjaunot Kodolieroču neizplatīšanas līgumu (*KNL*);
8. uzsver, ka nozīmīgu attiecību stiprināšana ar Austrumāzijas un Dienvidaustrumāzijas valstīm ir būtiska uz noteikumiem balstītai, visaptverošai un ilgtspējīgai ES savienojamības stratēģijai; ņem vērā militāro spēju palielināšanu reģionā un aicina visas iesaistītās puses ievērot kuģošanas brīvību, risināt domstarpības mierīgā ceļā un atturēties no vienpusējām darbībām, kas mainītu *status quo*, tostarp Austrumķīnas un Dienvidķīnas jūrā un Taivānas šaurumā; pauž bažas par to, ka autokrātisku ārvalstu režīmu iejaukšanās, izmantojot dezinformāciju un kiberuzbrukumus gaidāmajām vispārējām vēlēšanām, apdraud Āzijas demokrātiskās iekārtas un reģionālo stabilitāti;

atkārtoti pauž atbalstu Taivānas nozīmīgajai līdzdalībai starptautiskās organizācijās, mehānismos un darbībās;

9. pauž bažas par Krievijas darbībām un politiku, kas turpina destabilizēt un mainīt drošības vidi; uzsver, ka joprojām turpinās Krievijas okupācija Ukrainas austrumu daļā, Minskas vienošanās nav īstenotas un turpinās Krimas un Donbasa nelikumīgā aneksija un militarizācija; pauž bažas par to, ka Eiropā joprojām saglabājas Krievijas uzturēti iesaldētie konflikti (Moldovā, Gruzijā); uzsver nepieciešamību paust vienotu nostāju attiecībā uz ES politiku minētajā jautājumā;
10. joprojām nosoda Krievijas militāro intervenci Krimas pussalā un tās nelikumīgo aneksiju; pauž atbalstu Ukrainas neatkarībai, suverenitātei un teritoriālajai integritātei;
11. atgādina, ka ir svarīgi nodrošināt ES politikas saskaņotību attiecībā uz situācijām, kad notiek teritorijas okupācija vai aneksija;
12. norāda, ka Savienība ir rīkojusies pārāk lēni, lai reaģētu un politiski, diplomātiski un militāri pielāgotos jaunām krīzēm un šai jaunajai starptautiskajai situācijai; uzskata, ka nepietiekamas investīcijas, spēju nepietiekamība un sadarbības trūkums, kā arī galvenokārt politiska nevēlēšanās īstenot stingros noteikumus, kas paredzēti Eiropas līgumos, un dažādie dalībvalstu savstarpējās sadarbības formāti konkrēti aizsardzības jomā mazina Savienības spēju uzņemties izšķirošu lomu ārējo krīžu risināšanā un pilnībā izmantot savu potenciālu; turklāt atzīst un uzsver, ka neviena valsts nespēj viena pati atrisināt Eiropas kontinentā un tā tuvākajā apkārtnē vērojamas drošības problēmas; aicina Eiropadomi par politisku prioritāti noteikt kvalificēta vairākuma balsošanu Padomē kopējās drošības un aizsardzības politikas (KDAP) jomā gadījumos, kad tas ir atļauts LES; aicina dalībvalstis izstrādāt efektīvu integrētu pieeju krīžu un konfliktu risināšanai, kurā pēc iespējas labāk un līdzsvarotāk apvienoti civilie un militārie līdzekļi; uzskata, ka Savienības spēja pienācīgi reaģēt uz jaunām krīzēm un konfliktiem ir atkarīga arī no lēmumu pieņemšanas ātruma; norāda, ka mērķtiecīgi ierobežojoši pasākumi var būt efektīvi instrumenti, taču uzsver, ka tiem nevajadzētu ietekmēt nevainīgus cilvēkus un vajadzētu būt saskaņā ar ANO Statūtu un kopējās ārpolitikas un drošības politikas (KĀDP) principiem;
13. atzinīgi vērtē to, ka ir notikusi kopīgu drošības interešu apzināšanās un pieaugusi Eiropas Savienības dalībvalstu, kā arī citu Eiropas valstu un Eiropas iestāžu politiskā griba savas drošības nolūkos rīkoties kolektīvi, piešķirot vairāk līdzekļu preventīvākām, ātrākām un efektīvākām autonomām darbībām; norāda, ka tikai ar kolektīvas pieejas palīdzību ES var kļūt spēcīgāka un spēt uzņemties lielāku atbildību par savu drošību un aizsardzību;
14. uzsver, ka šos problēmjautājumus ir labāk risināt kopā, nevis katrai valstij atsevišķi; uzskata, ka ir svarīgi, lai ES uz šiem jautājumiem reaģētu strauji, konsekventi, efektīvi, vienoti un saskaņojot savu darbību ar sabiedrotajiem, partneriem un citām starptautiskajām organizācijām;
15. pauž pārliecību, ka Savienības drošības problēmas ir jārisina, galvenokārt pamatojoties uz stratēģiskās autonomijas un spēju definēšanu un stiprināšanu un lielāku spēju strādāt stratēģiskā partnerībā ar citiem;
16. uzsver, ka ES un NATO stratēģiskajai partnerībai ir ļoti būtiska nozīme ES un tās

kaimiņvalstu drošības apdraudējumu novēršanā; uzsver, ka ES stratēģiskā autonomija nekonkurē ar NATO un neapdraud pašreiz Eiropā izveidoto drošības arhitektūru; uzsver, ka spēcīgāka Eiropa stiprina NATO un ļauj ES veiksmīgāk risināt globālas problēmas kopā ar NATO;

17. atzinīgi vērtē pēdējos piecos gados gūtos panākumus KDAP stiprināšanā un aicina Padomi un Komisiju turpināt attīstīt Savienības spēju darboties kā pasaules mēroga partnerim, pārstāvēt Eiropas pilsoņu intereses un darbojoties kā pozitīvam spēkam starptautiskajās attiecībās;
18. atzinīgi vērtē un atbalsta operāciju “Atlantic Resolve” un NATO pastiprinātu pirmrindas klātbūtni Eiropas kontinentā un atzīst NATO spēku nozīmi centienos atturēt Krieviju no turpmākas agresijas un sniegt nozīmīgu atbalstu konflikta gadījumā;
19. atzinīgi vērtē Eiropas iesaistīšanos operācijā “Resolute Support” Afganistānā un šīs operācijas atbalstīšanu; turklāt atzīst šīs misijas nozīmi Afganistānas un reģiona stabilitātei un drošībai;

Nepieciešamība attīstīt un stiprināt Eiropas stratēģisko autonomiju

20. norāda, ka mērķis panākt Eiropas stratēģisko autonomiju pirmo reizi tika izvirzīts Eiropadomes 2013. gada 19. un 20. decembra secinājumos un pirmo reizi atzīts Globālajā Eiropas Savienības ārpolitikas un drošības politikas stratēģijā, ar kuru PV/AP nāca klajā 2016. gada 28. jūnijā un kurā Eiropas stratēģiskā autonomija tika noteikta kā ilgtermiņa mērķis un tika aicināts pakāpeniski sinhronizēt un savstarpēji pielāgot valstu aizsardzības plānošanas ciklus un spēju attīstības praksi;
21. uzskata, ka Eiropas stratēģiskās autonomijas princips ir balstīts uz Savienības spēju stiprināt savu brīvību novērtēt autonomu operatīvo spēju, ko veido uzticami militārie spēki, rūpniecisko spēju saražot militārajiem spēkiem nepieciešamo ekipējumu un politisko spēju pieņemt lēmumus, ja apstākļi to prasa, un atspoguļo mērķi uzņemties lielāku atbildību par Eiropas drošību, lai aizstāvētu savas intereses un vērtības kopā ar partneriem, kad tas ir iespējams, un vienatnē, kad tas ir nepieciešams; uzsver, ka enerģētiskā drošība ir svarīga stratēģiskās autonomijas sasniegšanā; pauž stingru pārliecību, ka Eiropas stratēģiskajai autonomijai būtu jāietver spēja izvietot militāros spēkus ES perifērijā;
22. tādēļ uzskata, ka Eiropas stratēģiskās autonomijas pamatā, pirmkārt, ir Savienības spēja novērtēt krīzes situāciju un pieņemt autonomu lēmumu, kas neizbēgami ietver neatkarīgu un efektīvu lēmumu pieņemšanas procesu, novērtēšanai nepieciešamo līdzekļu pieejamību un analīzes un rīcības brīvību; turklāt uzskata, ka Eiropas stratēģiskā autonomija ir balstīta uz Savienības spēju rīkoties pašai, kad tiek skartas tās intereses (operāciju norises vietās, ko ES dalībvalstis uzskata par prioritārām), vai jau pastāvošas sadarbības mehānisma satvarā; uzsver, ka Eiropas stratēģiskā autonomija ir daļa no daudzpusējas sistēmas, kurā tiek ievērotas ANO satvarā noteiktās saistības, un tiek papildinātas un stiprinātas alianses un partnerības, kam ir pievienojusies lielākā daļa dalībvalstu; uzsver, ka stratēģiskā autonomija nenozīmē to, ka Savienībai sistemātiski visur un vienmēr būtu jārīkojas vienai;
23. uzskata, ka Eiropas stratēģiskās autonomijas apliecināšana ir atkarīga no vispusīgas KĀDP izveides, ko atbalsta Eiropas aizsardzības sadarbība tehnoloģiju, spēju,

rūpniecības un darbības jomās; uzskata, ka tikai praktiska un elastīga sadarbība, kas balstīta uz pragmatiskām iniciatīvām, ļaus pakāpeniski pārvarēt grūtības, ieviest patiesu kopīgu stratēģisko kultūru un veidot kopīgus galvenajiem ES drošības un aizsardzības jautājumiem pielāgotus risinājumus;

24. uzsver — lai palielinātu ES stratēģisko autonomiju, dalībvalstīm jāpalielina aizsardzības izdevumi un jācenšas sasniegt 2 % no IKP mērķi; uzskata, ka dalībvalstīm un ES ir steidzami jāpalielina investīcijas drošībā un aizsardzībā un ka solidaritātei un sadarbībai aizsardzības jomā būtu jākļūst par normu;
25. uzsver, ka Eiropas stratēģisko autonomiju var panākt tikai tad, ja dalībvalstis izrāda politisko gribu, saliedētību un solidaritāti, kas jo īpaši izpaužas kā nepieciešamība par prioritāti noteikt iepirkumu Eiropas spēju nodrošināšanai, kad ekipējums atbilst visaugstākajiem standartiem, ir faktiski pieejams un konkurētspējīgs, lai nodrošinātu vienlaicīgu savstarpēju piekļuvi lielākoties slēgtiem aizsardzības tirgiem;
26. uzskata, ka Eiropas stratēģiskā autonomija ir leģitīms un nepieciešams mērķis un tam joprojām ir jābūt KĀDP un Eiropas aizsardzības politikas prioritāram mērķim; uzsver, ka stratēģiskās autonomijas konkrēta un operatīva ieviešana ir gan ES, gan tās dalībvalstu atbildība;

Reāla progresa konsolidācija Eiropas stratēģiskās autonomijas sasniegšanas nolūkos

27. norāda, ka Eiropas stratēģiskajai autonomijai ir jāizpaužas kā praktiski īstenotiem pasākumiem ārpolitikas un drošības politikas, rūpniecības, spēju attīstības (kopīgas programmas, investīcijas aizsardzības tehnoloģijās) un operatīvajā jomā (darbību finansēšana, partneru spēju veidošana, spēja plānot un īstenot misijas);
28. uzskata, ka ir lietderīgi īstenot ierobežojošu ieroču eksporta politiku attiecībā uz visu veidu ieročiem, tostarp divējāda lietojuma precēm; mudina dalībvalstis ievērot ES Rīcības kodeksu attiecībā uz ieroču eksportu; atkārtoti norāda, ka visām dalībvalstīm ir stingri jāpiemēro noteikumi, kas paredzēti Padomes 2008. gada 8. decembra Kopējā nostājā 2008/944/KĀDP¹⁸ par ieroču eksportu, tostarp stingri piemērojot otro kritēriju par cilvēktiesību ievērošanu galamērķa valstī;

KDAP misijas un operācijas

29. uzskata, ka Eiropas aizsardzība lielā mērā ir balstīta uz Savienības spēju un dalībvalstu politisko gribu ticami veikt militāru intervenci ārējās operāciju norises vietās; uzskata, ka Savienības rīcībā ir ievērojami cilvēku, finanšu, tehniskie un militārie resursi, kas tai nodrošina unikālu spēju veikt militārās un civilās operācijas un ātri un preventīvi reaģēt uz iespējamām turpmākām drošības problēmām, piemēram, īstenojot aktīvas miera uzturēšanas misijas;
30. uzsver, ka kopš ES globālās stratēģijas pieņemšanas 2016. gadā ir palielinājies reģionālo un vietējo konfliktu skaits, jo īpaši Savienības tuvākajos kaimiņreģionos, un tas rada daudzas problēmas Savienības drošībai, jo šiem konfliktiem bieži vien ir plašāka ietekme; šajā sakarībā uzskata, ka Savienībai būtu jākļūst par spēcīgāku

¹⁸ Padomes 2008. gada 8. decembra Kopējā nostāja 2008/944/KĀDP, ar ko izveido kopīgus noteikumus, kas reglamentē militāru tehnoloģiju un ekipējuma eksporta kontroli (OV L 335, 13.12.2008., 99. lpp.).

dalībnieku krīzes pārvarēšanas, konfliktu risināšanas un miera uzturēšanas jomā, kad vien iespējams saskaņojot to ar citām reģionālām un starptautiskām organizācijām, piemēram, ANO un Āfrikas Savienību, saskaņā ar tās apņemšanos virzīties uz multilaterālismu, bet arī rīkojoties patstāvīgi, ja tas nepieciešams attiecīgajā situācijā;

31. mudina Eiropas Ārējās darbības dienestu (EĀDD) un dalībvalstis ieviest vairāk uz nākotni vērstu pieeju spēju plānošanai un attīstībai un paredzēt turpmākās vajadzības spēcīgai ES reakcijai uz krīzēm un konfliktiem;
32. norāda, ka Savienība šobrīd ir nodrošinājusi savu klātbūtni trijos kontinentos, kuros ir izvietotas sešpadsmit civilās vai militārās misijas (desmit civilās un sešas militārās misijas, no kurām trīs misijas ir ar izpildu mandātu un trīs misijas — bez izpildu mandāta); atzīst šo misiju ieguldījumu miera, starptautiskās drošības un stabilitātes nodrošināšanā; uzsver, ka papildus to īstenošanai ir jāpārveido izvēlētie Lisabonas līgumā paredzētie un pēdējos gados ieviestie instrumenti, kuru mērķis ir efektivitātes veicināšana un ES pilsoņu drošības stiprināšana; atbalsta to, ka ir jāpanāk KDAP misiju lielāka efektivitāte, sasniedzot 70 % mērķi attiecībā uz norikoto personālu, un aicina dalībvalstis nodrošināt lielāku ieguldījumu;
33. atzinīgi vērtē Eiropas Revīzijas palātas iesaisti KDAP misiju un operāciju revīzijā un mudina to izstrādāt īpašos ziņojumus arī par citām misijām un operācijām;
34. mudina dalībvalstis un Eiropas struktūras noteikt par prioritāti un saglabāt augsta līmeņa iesaisti Āfrikā; tādēļ atzinīgi vērtē Padomes 2018. gada jūlija lēmumu pagarināt ES KDAP militārās apmācības misijas Centrālāfrikas Republikā (*EUTM RCA*) pilnvaru termiņu par diviem gadiem un Padomes nodomu papildus militārajam elementam uzsākt civilu misiju; norāda, ka šī nesenā notikumu attīstība ir pozitīvs apliecinājums tam, ka dalībvalstis atjauno savu iesaisti, bet uzsver, ka drošības un cilvēktiesību stāvoklis šajās valstīs joprojām ir problemātisks;
35. uzsver Savienības vispusīgo iesaisti Sāhelā un Āfrikas raga reģionā, izmantojot sešas civilās misijas (*EUCAP Mali*, *EUCAP Niger*, *EUCAP Somalia*) un militārās misijas (*EUTM Mali*, *EUTM Somalia*, *Atalanta*); atzinīgi vērtē un atbalsta centienus reģionalizēt civilo misiju darbību Sāhelā, ņemot vērā to, ka tajā valdošās drošības problēmas pārsniedz to valstu robežas, kurās ir izvietotas Eiropas misijas; turklāt atzinīgi vērtē ES atbalstu Sāhelas G5 operācijai; šajā sakarībā pauž kritiku par to, ka EĀDD nav noteicis piemērotus rādītājus, lai uzraudzītu *EUCAP Niger* un *EUCAP Mali* misiju rezultātus, un ka misijas darbību uzraudzība un novērtēšana nebija pietiekama un vērsta uz šo misiju seku izvērtēšanu;
36. pauž bažas par situācijas pasliktināšanos Burkinafaso un tās ģeopolitiskajām sekām Sāhelas reģionā un rietumos, kuras var izmantot kā pamatojumu civilo un/vai militāro misiju nosūtīšanai, lai stiprinātu drošības sektora pārvaldību, cilvēktiesību ievērošanu un iedzīvotāju uzticības atjaunošanu drošības spēkiem;
37. atkārtoti norāda uz Rietumbalkānu stratēģisko nozīmi ES drošības un stabilitātes garantēšanā; uzsver nepieciešamību uzlabot ES iesaisti, integrāciju un koordināciju reģionā, tostarp piešķirot ES KDAP misijām attiecīgas pilnvaras; atkārtoti norāda, ka ES politika attiecībā uz Rietumbalkāniem ir vērsta uz to, lai palīdzētu reģiona valstīm pielāgoties ES *acquis* un virzīties uz pievienošanos ES, tādējādi palielinot Eiropas kā vienota veseluma miera un stabilitātes pārvaldību;

38. atkārtoti norāda uz Austrumeiropas un Rietumbalkānu stratēģisko nozīmi ES stabilitātes un drošības garantēšanā un uzsver to, ka attiecībā uz šiem reģioniem ir jākoncentrē un jāpaplašina ES politiskās saistības, tostarp spēcīgu ES KDAP misiju mandātu;
39. uzsver operācijas *EUFOR Althea* būtisko nozīmi Bosnijā un Hercegovinā, lai nodrošinātu turpmāku attīstību un uzturētu mieru un drošību valstī un reģionā; atzinīgi vērtē Padomes 2019. gada oktobra secinājumus, kas atbalsta Eiropas militāro spēku klātbūtnes saglabāšanu Bosnijā un Hercegovinā;
40. aicina ātri un efektīvi īstenot paktu par civilajām misijām, ko Padome un dalībvalstis pieņēma 2018. gada novembrī, lai stiprinātu KDAP civilos resursus un tādējādi panāktu, ka darbinieku skaits tiek palielināts līdz apmēram, par ko panākta vienošanās, un padarītu misijas elastīgākas un operatīvākas, nodrošinot, ka Savienības rīcība uz vietas ir efektīva un lietderīga; mudina dalībvalstis veikt nopietnu ikgadēju pārskatīšanu, kas palīdzētu izvērtēt Civilās KDAP pakta īstenošanā panākto progresu un varētu sniegt atbalstu civilās KDAP misiju turpmākai profesionalizācijai laikā pēc 2023. gada, tostarp paredzot pasākumus, ar kuriem tiek nodrošināta visu iesaistīto dalībnieku pārskatbildība par misijas sasniegumiem; aicina dalībvalstis, īstenojot izmēģinājuma projektu, pēc iespējas drīzāk praksē pārbaudīt jaunizveidoto specializēto komandu koncepciju, izmantojot šīs komandas kā iespēju uz ierobežotu laiku darīt pieejamas specializētas spējas un novērst spēju trūkumu, kā arī izvērtēt pirmajās misiju izvietojumā gūto pieredzi;
41. uzsver, ka pašlaik ES kaimiņvalstīs, konkrētāk — Āfrikā un Tuvajos Austrumos, Rietumbalkānos un Austrumeiropā, ir izvietotas 10 civilās KDAP misijas ar augstu pievienoto vērtību miera un drošības ziņā;
42. uzsver, ka pēc tam, kad būs īstenots Civilās KDAP pakts, nevajadzētu pārtraukt civilās KDAP stiprināšanu;
43. tomēr norāda, ka KDAP misiju un operāciju efektivitāti parasti kavē pastāvīgs strukturāls vājums un aizvien lielāka dalībvalstu un Eiropas iestāžu nevēlēšanās stiprināt šīs misijas un operācijas, piešķirot tām vairāk cilvēkresursu un paplašinot to mandātu, un prasa ieviest vienotu Eiropas risinājumu, lai šos jautājumus risinātu; norāda arī, ka KDAP militārās operācijas arvien biežāk ir vērstas uz bruņoto spēku apmācību (*EUTM*) un tām netiek piešķirts izpildu mandāts, un, atzīstot to, ka *EUTM* personāls veic vērtīgu darbu, norāda, ka ierobežotās apmācības un ekipējuma trūkuma dēļ izveidotās vienības nespēj pienācīgi darboties un nav spējīgas apturēt bruņotas sacelšanās un džihādistu terorisma izplatību;
44. pauž nožēlu par to, ka nepieciešamība rast kopīgu politisko gribu nozīmē to, ka lēmumu pieņemšanas un īstenošanas procesu ilguma amplitūda ir ārkārtīgi plaša; norāda, ka pēdējā laikā izpildu mandāts tiek piešķirts ļoti nelielam skaitam militāro operāciju, jo lēmumu pieņemšanas procesi nevar aizstāt trūkstošo politisko gribu, un šajā sakarībā aicina dalībvalstis, saskaroties ar krīzi, rast politisko gribu, kas nepieciešama, lai aktīvi izmantotu KDAP struktūras un procedūras tā, ka ir iespējams ātrāk, elastīgāk un saskaņotāk izvietot misijas; aicina PV/AP izskaidrot Parlamentam, uz kādiem apsvērumiem ir balstīta mini misiju — nepārprotami jauna krīžu pārvarēšanas instrumenta — sākšana saskaņā ar LES 28. pantu;
45. uzsver to, ka administratīvo un budžeta procedūru neelastīguma dēļ ārkārtīgi cieš

darbinieki, kas ir nosūtīti uz vietas;

46. uzsver nepieciešamību regulāri novērtēt misijas un operācijas, lai uzlabotu to efektivitāti; aicina EĀDD un Komisiju noteikt attiecīgajām operācijām atbilstošus mandātus, budžetu, spēka lietošanas pilnvaras un darbības procedūras un izstrādāt izejas stratēģiju; šajā sakarībā prasa regulārāk apmainīties ar informāciju un apspriesties ar attiecīgajām Parlamenta komitejām pirms un pēc misijām, kā arī to laikā, un aicina šīs komitejas, plānojot savus darba braucienus un delegāciju nosūtīšanu, koncentrēties uz teritorijām, kurās tiek īstenotas KDAP misijas un operācijas; prasa, lai attiecībā uz KDAP tiktu pastiprināta Eiropas Parlamenta un valstu parlamentu loma un tādējādi tiktu garantēta KDAP un tās budžeta parlamentārā uzraudzība;
47. uzsver, ka ir svarīgi organizēt un īstenot Eiropas bruņoto spēku kopīgas mācības un apmācību, kā arī ES un NATO paralēlas un saskaņotas mācības, tādējādi veicinot organizatorisku, procedurālu un tehnisku sadarbību un militāro mobilitāti, lai labāk sagatavotos misijām, nodrošinātu papildināmību, izvairītos no nelietderīgas dublēšanās un novērstu dažādus gan tradicionālus, gan arī netradicionālus apdraudējumus; šajā sakarībā atzinīgi vērtē Eiropas jauno virsnieku apmaiņas programmas ierosmi (militārās jomas “Erasmus” (*EMILYO*)), kuru organizē Eiropas Drošības un aizsardzības koledža un kuras mērķis ir radīt valstu militārās izglītības un apmācības iestādēm iespējas veikt kvantitatīvu un kvalitatīvu zināšanu un zinātības apmaiņu; atzinīgi vērtē konstatējumu, ka drošība nav iespējama bez sieviešu līdzdalības, un uzsver, ka ir svarīgi, lai sievietes piedalītos sarunās un misijās;
48. uzsver, ka valstīs, kurās ES veic intervences, pastāvīgi trūkst bruņoto spēku ekipējuma un tas kavē mācību misijām gūt panākumus; norāda uz grūtībām pieņemamā termiņā nodrošināt atbilstīgu ekipējumu, jo īpaši publiskā iepirkuma procedūru smagnējības dēļ; uzskata, ka nebūs iespējams savlaicīgi sasniegt pozitīvus rezultātus trešo valstu bruņotajiem spēkiem nodrošinātas apmācības un konsultāciju jomā, ja nav iespējams šos centienus papildināt ar lietderīgām un koordinētām ekipējuma nodrošināšanas programmām; atzinīgi vērtē iniciatīvu par spēju veidošanu drošības un attīstības jomā (*CBSD*), kuras rezultātā 2017. gadā tika pārskatīts Stabilitātes un miera veicināšanas instruments (*ICSP+*), lai finansētu apmācību un nenāvējoša ekipējuma piegādi trešo valstu bruņotajiem spēkiem; norāda, ka līdz šim ir īstenoti trīs projekti — Mali, Centrālāfrikas Republikā un Burkinafaso; uzsver vietējo iedzīvotāju lielo pieprasījumu pēc atbalsta apmācības un ekipējuma nodrošināšanas jomā;
49. pauž nožēlu par spēku veidošanas problēmu, kas jo īpaši vērojama saistībā ar militāru misiju sākšanu; uzsver, ka *EUTM Somalia* ir grūtības atrast nepieciešamos spēkus; norāda, ka pēdējā vispārējā spēku formēšanas konferencē 2019. gada 4. jūnijā tika norādīts uz iespēju, ka misija varētu neizdoties personāla trūkuma dēļ; norāda, ka pašreiz notiekošajās Savienības militārajās operācijās vidēji ir iesaistījušās tikai apmēram ducis dalībvalstu; uzsver, ka uz vietas esošā personāla kompetence, profesionalitāte un pašreizējā pieredze ir galvenie misijas panākumu elementi; aicina dalībvalstis stingrāk apņemties nodrošināt misijās nosūtīto darbinieku kvalifikāciju un aizpildīt vairāk misijām piešķirto amata vietu;
50. aicina Padomi paskaidrot, kāpēc dažas misijas turpina darboties, pat ja tās jau ir sasniegušas savu ierobežoto militāro vai civilo mērķi; uzskata, ka visas pastāvošās misijas būtu jāizvērtē, lai noteiktu, kuras no tām vēl ir aktuālas; uzskata, ka Savienībai

būtu jākoncentrē savi centieni uz misijām, kurās tā var nodrošināt visaugstāko pievienoto vērtību; atbalsta to, ka tiek noteikti un ievēroti objektīvi kritēriji, ar kuriem tiek izmērīta šī pievienotā vērtība un saskaņā ar kuriem tiek lemts par misijas turpināšanu;

51. ņem vērā 2019. gada 26. septembra lēmumu par sešiem mēnešiem — līdz 2020. gada 31. martam — pagarināt ES jūras operāciju Vidusjūrā (*EUNAVFOR MED* operācija *Sophia*); pauž dziļu nožēlu par to, ka joprojām ir iesaldēts lēmums par kuģu klātbūtni; uzsver, ka šajā jautājumā ir steidzami jāpanāk dalībvalstu vienošanās, un prasa atjaunot jūras spēku klātbūtni un ļaut tiem pilnībā īstenot to mandātu;
52. uzskata, ka jautājums par KDAP misiju un operāciju finansēšanu ir būtisks šīs politikas ilgspējības nodrošināšanai; uzsver, ka ir svarīgi pārskatīt mehānismu *Athena*, lai padarītu KDAP militāro operāciju un misiju finansēšanas mehānismu efektīvāku; šajā sakarībā piekrīt Komisijas atbalstītajam PV/AP priekšlikumam izveidot Eiropas Miera nodrošināšanas fondu, no kura tiktu segta daļa ES aizsardzības pasākumu izmaksu, tostarp KDAP militāro operāciju kopējo izmaksu un izmaksu, kas saistītas ar partneru militāro spēju veidošanu; pauž cerību, ka dalībvalstis ātri panāks vienošanos un šo instrumentu varēs ieviest; uzsver to, ka ir svarīgi nodrošināt lielāku Savienības finanšu noteikumu elastību, lai uzlabotu spēju reaģēt uz krīzēm, un veicināt Lisabonas līguma noteikumu īstenošanu; aicina dalībvalstis un Komisiju apsvērt iespēju izveidot elastīgu mehānismu, lai palīdzētu dalībvalstīm, kuras vēlas piedalīties KDAP misijā, segt izmaksas, tādējādi veicinot to lēmumu sākt vai stiprināt misiju; norāda, ka šis instruments pilnībā atbilstu Savienības stratēģiskās autonomijas mērķiem darbības jomā;
53. aicina PV/AP regulāri apspriesties ar Eiropas Parlamentu par visiem kopējās drošības un aizsardzības politikas aspektiem un pamatizvēlēm, kas tiek izdarītas saistībā ar šo politikas jomu; šajā sakarībā uzskata, ka ar Parlamentu būtu iepriekš jāapspriežas par KDAP misiju stratēģisko plānošanu, izmaiņām to mandātos un iespējām tās pabeigt;
54. atbalsta Militārās plānošanas un īstenošanas centra (MPĪC) izveidi misijām ar izpildu mandātu, lai nodrošinātu visu militāro KDAP operāciju īstenošanu; prasa nodrošināt MPĪC un Civilās plānošanas un īstenošanas centra ciešāku sadarbību; vērš uzmanību uz rekrutēšanas un resursu nodrošināšanas problēmām, kas ir jāatrisina, lai nodrošinātu pilnīgu MPĪC efektivitāti; aicina EĀDD pārveidot MPĪC no virtuālas struktūras, kurā viena persona aizpilda vairākas štata vietas, par spēcīgu militāro struktūru, kas var plānot un īstenot visa veida militārās operācijas, kas paredzētas LES 43. panta 1. punktā;
55. norāda uz neveiksmēm saistībā ar Savienības kaujas grupu projektu, kuras kopš to izveides 2007. gadā tā arī līdz šim nekur nav nosūtītas un ir izmantotas tikai, lai pārveidotu Eiropas bruņotos spēkus, jo īpaši tādēļ, ka dalībvalstis šajā jautājumā izturas atturīgi, to darbības īstenošana un finansēšana ir sarežģīta un ir pretrunā ar sākotnējo mērķi nodrošināt ātrumu un efektivitāti; uzskata, ka ES kaujas grupu sistēma būtu jāpārstrukturē, politiski jāpilnveido un tai būtu jāpiešķir pietiekams finansējums, lai padarītu to funkcionālu, izmantojamu, ātru un efektīvu; prasa, pamatojoties uz gūto pieredzi, atkārtoti izvērtēt kaujas grupu projektu un radīt jaunu stimulu tā īstenošanai;
56. norāda, ka savstarpējās palīdzības klauzula (LES 42. panta 7. punkts), kas vienreiz jau ir

aktivizēta, jo īpaši reaģējot uz bruņotu uzbrukumu dalībvalsts teritorijā, liecina par solidaritāti starp dalībvalstīm; tomēr norāda, ka nav skaidri definēti ne nosacījumi šī panta piemērošanai, ne nepieciešamās palīdzības noteikumi; prasa izstrādāt precīzas pamatnostādnes, lai nodrošinātu skaidri definētu satvaru šā instrumenta turpmākai aktivizēšanai un operatīvākai īstenošanai, vairāk apspriest pieredzi, kas gūta šīs juridiskās klauzulas piemērošanā, un veikt kopīgus centienus, lai precizētu tās darbības jomu;

57. atgādina, ka solidaritātes klauzula (LESD 222. pants) arī paredz Savienībai un dalībvalstīm iespēju sniegt palīdzību dalībvalstij, kas ir cietusi teroristu uzbrukumā vai arī dabas vai cilvēku izraisītas katastrofā; atgādina, ka ES 2013. gada kiberdrošības stratēģijā ir sacīts, ka “īpaši smags kiberincidents vai uzbrukums varētu būt par pamatu tam, ka dalībvalsts piemēro ES solidaritātes klauzulu (Līguma par Eiropas Savienības darbību 222. pants)”; atgādina, ka Padomes Lēmumā 2014/415/ES par kārtību, kādā Savienība īsteno solidaritātes klauzulu ir noteikts, ka ar solidaritātes klauzulu Savienība tiek aicināta mobilizēt visus tās rīcībā esošos instrumentus, tostarp KDAP satvarā izveidotās struktūras; aicina dalībvalstis apsvērt solidaritātes klauzulas turpmākas aktivizēšanas iespēju;
58. pauž pārliecību, ka KDAP misiju un operāciju īstenošana ir jāpapildina ar elastīgiem instrumentiem, lai veicinātu Savienības un tās dalībvalstu spēju nodrošināt Eiropas stratēģisko autonomiju, tādējādi veicinot Eiropas kontinenta stabilitāti; šajā sakarībā uzsver tādu modulāru, daudzfunkcionālu un patiesi funkcionējošu vadības struktūru kā Eirokorpuss efektivitāti; norāda, ka šīs vadības struktūras misijas ir veiksmīgi paplašinātas un diversificētas: laikā no 2015. gada līdz 2018. gadam Savienības mācību misiju ietvaros Eirokorpuss tika četras reizes izmantots Mali un Centrālāfrikas Republikā (*EUTM Mali* un *EUTM RCA*); aicina dalībvalstis un Komisiju ņemt vērā šo elastīgās un operatīvās sadarbības piemēru, kas jau ir pierādījis savu lietderību un efektivitāti;
59. sagaida, ka Savienība efektīvi izmantos visus pašreizējos KĀDP un KDAP politiskos instrumentus tādās jomās kā diplomātija, sadarbība, attīstība, humānā palīdzība, konfliktu pārvarēšana un miera uzturēšana; uzsver, ka KDAP militārie un civilie instrumenti nekādā gadījumā nevar būt vienīgais risinājums drošības jautājumiem un ka vienmēr būtu jāpieņem integrēta pieeja; uzskata, ka tikai visu šo instrumentu izmantošana, pamatojoties uz minēto integrēto pieeju, nodrošinās nepieciešamo elastību, lai efektīvi sasniegtu visvērienīgākos drošības mērķus;
60. atgādina, ka konflikta risināšana ir guvusi lielākus panākumus, ja visā procesā tiek ievērota dzimumu paritāte un līdztiesība; prasa palielināt sieviešu līdzdalību un sieviešu skaitu šādu misiju vadošos amatos, sistemātiskāk integrēt dzimumu līdztiesības aspektu KDAP misijās un aktīvi piedalīties ANO Drošības padomes Rezolūcijas Nr. 1325 par sievietēm, mieru un drošību īstenošanā; aicina EĀDD un dalībvalstis veikt vērienīgus pasākumus, lai palielinātu sieviešu pārstāvību starptautisko ekspertu vidū visos KDAP misiju un operāciju līmeņos, iespējams, izmantojot īpašu rīcības plānu, mērķtiecīgus stimulus un karjeras plānošanu sievietēm vai rekrutēšanas mehānismus, kas nodrošina sieviešu labāku pārstāvību;
61. aicina PV/AP regulāri apspriesties ar Parlamentu par steidzamiem jautājumiem, kas saistīti ar KDAP īstenošanu; uzskata, ka PV/AP vai attiecīgai EĀDD amatpersonai,

kuras tiešā uzraudzībā ir KDAP vadības struktūras un kura ir iesaistīta pašreizējo civilo un militāro operāciju izstrādē, īstenošanā un novērtēšanā, būtu nekavējoties jāinformē Parlaments par svarīgām izmaiņām jebkādu šādu operāciju struktūrā, jo īpaši attiecībā uz to vispārējo būtību, mandātu, ilgumu vai agru beigšanu;

62. uzsver sieviešu būtisko un aizvien lielāko nozīmi miera uzturēšanas misijās un drošības un aizsardzības politikā un aicina PV/AP sākt dialogu ar Parlamentu par ieviešamajiem instrumentiem un veicamajām darbībām;
63. uzsver nepieciešamību turpināt KDAP parlamentārās un demokrātiskās būtības un dimensijas pilnveidi; uzskata, ka efektīvai KDAP, kas atbilst 21. gadsimta drošības problēmām, ir jātiek apvienotai ar stingru parlamentāro uzraudzību un augstiem pārredzamības standartiem gan valstu, gan ES līmenī; uzskata, ka KDAP parlamentārās dimensijas stiprināšana atbilst ES pilsoņu prasībām pēc drošības, miera un dalībvalstu ciešākas sadarbības drošības un aizsardzības jomā;

Spējas un rūpniecība

64. uzsver, ka, cenšoties panākt Eiropas stratēģisko autonomiju, ir noteikti jābalstās uz dalībvalstu spēju un aizsardzības budžetu palielināšanu, kā arī uz Eiropas aizsardzības tehniskā un rūpnieciskā pamata stiprināšanu;
65. norāda, ka aizsardzības un kosmosa rūpniecībā ir vērojama nepieredzēta pasaules līmeņa konkurence, lielas tehnoloģiskas izmaiņas un progresīvu tehnoloģiju (robotika, mākslīgais intelekts, kibertechnoloģija u. c.) parādīšanās;
66. atzinīgi vērtē to, ka ir notikušas būtiskas izmaiņas un tendence samazināt aizsardzības budžetus ir pavērsusies pretējā virzienā; šajā sakarībā aicina dalībvalstis gudri investēt papildu līdzekļus sadarbības programmās; uzskata, ka tas būtu jāatbalsta un jāveicina Savienības līmenī; mudina dalībvalstis palielināt aizsardzības izdevumus līdz 2 % no IKP;
67. atzinīgi vērtē ES iestāžu un dalībvalstu nesenos centienus, kas veikti pēc tam, kad tika publicēta ES globālā stratēģija, lai no jauna stimulētu jau pastāvošo KDAP instrumentu izmantošanu un pilnībā īstenotu Lisabonas līguma noteikumus; uzsver, ka šīs daudzsološās ieceres tagad ir jānostiprina un ir jāveic konkrēti pasākumi, lai, šīs ieceres īstenojot, efektīvi veicinātu Eiropas kontinenta un tā tuvākās apkaimes drošību;
68. ar gandarījumu ņem vērā Komisijas 2018. gada 2. maija priekšlikumu nākamajā daudzgadu finanšu shēmā (DFS) izveidot sadarbībai aizsardzības jomā paredzētu budžeta pozīciju un piešķirt tai 13 miljardus EUR, tādējādi atbalstot kopīgu pētniecību aizsardzības jomā un kopīgu spēju attīstību; norāda, ka šis priekšlikums, kas atspoguļo vēl nepieredzētu Komisijas apņemšanos, joprojām ir atkarīgs no dalībvalstu vienprātīgas vienošanās par nākamo DFS un pēc tam — no tās apstiprināšanas Eiropas Parlamentā;
69. atzinīgi vērtē Komisijas 2017. gada jūnija priekšlikumu izveidot Eiropas Aizsardzības fondu (EAF), kas koordinētu, papildinātu un palielinātu valstu investīcijas aizsardzībā, veicinātu dalībvalstu sadarbību mūsdienīgu un sadarbspējīgu aizsardzības tehnoloģiju un ekipējuma izstrādē un atbalstītu novatorisku un konkurētspējīgu aizsardzības rūpniecību visā Savienībā, tostarp pārrobežu MVU darbību; norāda, ka šis priekšlikums

ir pirmā iniciatīva, kurai Kopienas līdzekļus izmanto, lai sniegtu tiešu atbalstu kopīgiem sadarbībā īstenotiem ES aizsardzības projektiem; atzīst, ka tas ir nozīmīgs sasniegums Eiropas aizsardzībā gan politiskā ziņā, gan rūpniecības aspektā; norāda, ka no EAF varētu finansēt pētniecību un izstrādi tādiem strukturāliem projektiem, kuru satvarā tiek veidota turpmākā Eiropas kaujas gaisa kuģu sistēma, tanki, kravas gaisa kuģi vai Eiropas pretraķešu aizsardzības spēja, kā arī maza un vidēja mēroga projektiem, kuru satvarā tiek izstrādāti inovatīvi, uz nākotni orientēti aizsardzības risinājumi; atzinīgi vērtē sagatavošanas darbības 2019. gada darba programmu, kas paredz atvēlēt 25 miljonus EUR pētījumiem par elektromagnētiskā spektra dominējošo stāvokli un jaunajām revolucionārajām tehnoloģijām aizsardzības jomā — divām jomām, kas ir svarīgas, lai ilgtermiņā saglabātu Eiropas tehnoloģisko neatkarību; atzinīgi vērtē arī to, ka Komisija 2019. gada martā pieņēma pirmo Eiropas aizsardzības rūpniecības attīstības programmu (*EDIDP*), kas kopējai aizsardzības spēju attīstībai laikposmā no 2019. gada līdz 2020. gadam paredz līdzfinansējumu 500 miljonu EUR apmērā, un ka 2019. gadā tika publicēti deviņi uzaicinājumi iesniegt priekšlikumus, tostarp attiecībā uz *Eurodrone*, kas ir Eiropas stratēģiskajai autonomijai svarīga spēja; uzsver, ka 2020. gadā sekos vēl 12 uzaicinājumi iesniegt priekšlikumus un tie attieksies uz prioritāriem jautājumiem visās jomās (gaisa, zemes, jūras, kibernetikas un kosmosa jomā); norāda uz saikni starp lēmumiem par iepirkumu, ko dalībvalstis pieņem šobrīd, un rūpnieciskās un tehnoloģiskās sadarbības perspektīvām EAF satvarā;

70. atzinīgi vērtē pastāvīgās strukturētās sadarbības (*PESCO*) efektīvu īstenošanu kā svarīgu soli virzībā uz dalībvalstu ciešāku sadarbību drošības un aizsardzības jomā; uzsver, ka šis noteikums, kas ieviests 2009. gadā ar Lisabonas līgumu (LES 46. pants), ir juridiski saistošs un ietver vērienīgu saistību kopumu, kas ļauj Eiropas valstīm, kuras to vēlas, panākt straujāku progresu kopēju aizsardzības projektu īstenošanā; atzīst *PESCO* iespējamo nozīmi Eiropas pieprasījuma strukturēšanā; norāda, ka ievērojams skaits projektu, kas ir tiesīgi saņemt *EDIDP* līdzekļus, tiek izstrādāti *PESCO* satvarā un var gūt labumu arī no augstākām dotāciju likmēm; atbalsta to, ka *PESCO* projektiem un EAF vajadzētu būt pilnībā saskaņotiem;
71. uzsver — lai stiprinātu dalībvalstu aizsardzības spējas un optimizētu to budžeta izdevumus šajā jomā, ir būtiski saskaņot *PESCO* ar 2017. gadā sāktu koordinēto ikgadējo pārskatu par aizsardzību (*CARD*) un EAF; atkārtoti kritizē to, ka pasākumi līdz šim nav tikuši izstrādāti, stratēģiski balstoties uz aizsardzības politikas apsvērumiem; šajā sakarībā aicina Padomi un Komisiju kopā ar Eiropas Parlamentu starpiestāžu nolīguma formātā izstrādāt ES balto grāmatu par drošību un aizsardzību un stratēģijas dokumentu par aizsardzības rūpniecību laikposmam no 2021. gada līdz 2027. gadam; uzsver, ka jaunie projekti būtu jāiekļauj Spēju attīstības plānā (*CDP*), kas veicinās dalībvalstu sadarbību, lai Eiropas Aizsardzības aģentūras satvarā novērstu spēju nepietiekamību; uzskata, ka ar *CARD* būtu efektīvi jāveicina valstu bruņoto spēku investīciju un spēju saskaņošana un papildināmības nodrošināšana, tādējādi garantējot Savienības stratēģisko un darbības autonomiju un ļaujot dalībvalstīm efektīvāk investēt līdzekļus aizsardzībā;
72. atzinīgi vērtē pilnīgu koordināciju starp Eiropas Aizsardzības aģentūras izstrādāto spēju veidošanas plānu un līdz šim īstenoto spēju plānošanu, kas apliecina, ka starp NATO sastāvā esošo Eiropas valstu bruņotajiem spēkiem pastāv plaša sadarbība;
73. uzsver militārās mobilitātes nozīmi; atzinīgi vērtē Komisijas priekšlikumu nākamajā

DFS piešķirt 6,5 miljardus EUR militārās mobilitātes projektiem; uzsver, ka militārās mobilitātes jomā ir jāpanāk progress, kas atbilst gan ES, gan NATO interesēm; pauž gandarījumu, ka šis projekts ir iekļauts *PESCO*; uzsver, ka militārās mobilitātes jomā pastāv divas problēmas: procedūru racionalizēšana un infrastruktūras paplašināšana; norāda, ka ES dalībvalstu kolektīvā drošība un aizsardzība, kā arī spēja iejaukties krīzes situācijās ārvalstīs ir būtiski atkarīga no spējas brīvi un ātri pārvietot sabiedroto karaspēku, civilo krīžu pārvarēšanas personālu, materiālus un ekipējumu visu dalībvalstu teritorijā un ārpus ES robežām; uzsver, ka militārā mobilitāte ir stratēģisks instruments, kas ļaus ES efektīvi īstenot savas drošības un aizsardzības intereses, papildinot citu organizāciju, piemēram, NATO, darbu;

74. vēlas noskaidrot, kādēļ tik lēni ir sākti 34 *PESCO* projektu īstenošana un kādēļ kavējas 13 trešā posma projektu īstenošanas sākšana, ņemot vērā to, ka līdz šim neviens no tiem nav sākts, un uzsver, ka ir nepieciešami konkrēti projektu īstenošanas termiņi un skaidrāks pārskats par to, kādi būs to galaprodukti; norāda, ka 2019. gadā tikai četri projekti sasniegs savas sākotnējās darbības spējas; norāda, ka dažiem projektiem trūkst vērienīguma un mēroga un tādējādi netiek novērstas visredzamākās spēju nepilnības; tas jo īpaši vērojams starp pirmā posma projektiem, kas galvenokārt ir spēju projekti, kuros iesaistīts pēc iespējas lielāks skaits dalībvalstu; aicina PV/AP nekavējoties informēt Parlamentu par to, kuri *PESCO* projekti izbeidzami pirms termiņa un kādēļ tas būtu jādarā; norāda, ka vēlme iesaistīties *PESCO* projektos nedrīkstētu vājināt iesaistīto dalībvalstu centienu augsto līmeni; uzskata, ka trešo valstu un trešo valstu struktūru līdzdalība *PESCO* būtu jāpakļauj stingriem nosacījumiem, kuri tiek piemēroti jau no paša sākuma un kuru pamatā ir iedibināts un efektīvs savstarpīgums; šajā sakarībā vērs uzmanību uz Eiropas Parlamenta tiesībām, kas izriet no Eiropas Savienības Tiesas sprieduma lietā C-658/11; aicina dalībvalstis iesniegt projektus ar stratēģisku Eiropas dimensiju, tādējādi stiprinot Eiropas aizsardzības tehnisko un rūpniecisko pamatu (*EDTIB*), lai tieši reaģētu uz Eiropas bruņoto spēku operatīvajām vajadzībām;
75. aicina Padomi pieņemt Parlamenta nostāju attiecībā uz 5. pantu gaidāmajā EAF izveides regulā; uzsver nepieciešamību nekavējoties pabeigt EAF izveidi; norāda, ka šis instruments vēl nav galīgi apstiprināts — 2019. gada aprīlī tika panākta tikai daļēja un politiska vienošanās; uzsver, ka ir svarīgi saglabāt Parlamenta nostāju attiecībā uz EAF piešķirto summu, trešo valstu līdzdalību un atbilstīgas intelektuālā īpašuma politikas ieviešanu saistībā ar drošību un aizsardzību, lai aizsargātu pētniecības rezultātus; aicina Komisiju noteikt, ka trešo valstu līdzdalība ir saistāma ar savstarpēju ieroču tirgus atvēršanu; šajā sakarībā atgādina, ka aizsardzības pētniecība ir ārkārtīgi jutīgs un stratēģisks jautājums gan rūpniecības konkurētspējas, gan Savienības stratēģiskās autonomijas ziņā; aicina ņemt vērā sākotnējo pieredzi, kas gūta, īstenojot *EDIDP* (jo īpaši saistībā ar atkāpju piemērošanu atbalsttiesīgiem subjektiem), kā arī izmēģinājuma projektu un sagatavošanas darbību aizsardzības pētniecībai; aicina dalībvalstis — tā kā tās ir aizsardzības rūpniecības produktu galalietotāji — pilnībā iesaistīties lēmumu pieņemšanas procesā, lai nodrošinātu, ka iekļautās programmas atbilst KDAP un dalībvalstu stratēģiskajām vajadzībām; uzskata, ka EAF panākumi būs atkarīgi no tā spējas ņemt vērā iesaistīto valstu aizsardzības īpatnības, popularizēt aizsardzības materiālus, kas var tikt izvietoti, un nodrošināt pietiekamus budžeta resursus, vienlaikus nodrošinot to, ka netiek dublētas rūpnieciskās prasmes, tiek papildinātas valsts aizsardzības investīcijas un sadarbība nekļūst pārāk sarežģīta un tiek balstīta uz ES bruņojuma un militārā ekipējuma kopīgu standartizāciju un sadarbību; uzskata, ka Eiropas aizsardzības rūpniecības veidošana, reglamentējot to, kā trešās puses, kas

neatrodas ES, kontrolētas struktūras var piekļūt fonda finansētiem projektiem, pilnībā atbilst Eiropas stratēģiskās autonomijas mērķiem un nav pretrunā ES un tās dalībvalstu drošības un aizsardzības interesēm;

76. pauž cerību, ka lēmumi par trešo personu līdzdalību *PESCO* projektos nekādā gadījumā neliek apšaubīt nosacījumus, par kuriem panākta vienošanās sarunās par EAF un *EDIDP*, jo, finansējot šīs programmas, tiek akcentēta Eiropas pievienotā vērtība, kuru tās nodrošina;
77. uzsver, ka kosmosa nozare Eiropai ir stratēģiski svarīga, uzskata, ka vērienīga kosmosa politika var efektīvi veicināt KDAP stiprināšanu un uzsver nepieciešamību panākt progresu, izstrādājot tehnoloģijas, kas spēj nodrošināt Eiropas stratēģisko autonomiju un var tikt izmantotas gan civilām, gan militārām vajadzībām; atzinīgi vērtē to, ka nolūkā veicināt ES vadošo lomu kosmosa jomā nākamajā DFS ir iekļauts Komisijas priekšlikums regulai, ar ko izveido Savienības kosmosa programmu un Eiropas Savienības kosmosa programmas aģentūru; atkārtoti ierosina piešķirt programmai finansējumu līdz pat 16,9 miljardu EUR apmērā; atzinīgi vērtē progresu, kas panākts ES satelītu pakalpojumu jomā (*Galileo*, *Copernicus*, *EGNOS*); uzsver — ja Savienība vēlas lēmumu pieņemšanas un darbības autonomiju, tai ir nepieciešami pienācīgi satelītresursi tādās jomās kā satelītattēli, izlūkdatu vākšana, sakari un kosmosa uzraudzība; uzsver to, cik svarīga ES ir autonoma pieeja kosmosam; uzskata, ka būtu jāpanāk ar kosmosu saistītu pakalpojumu pilnīga darbības spēja, lai atbalstītu KDAP misijas un operācijas, nodrošinot augstas izšķirtspējas satelītattēlus; uzsver, ka ar EAF starpniecību ir jāfinansē rūpniecības projekti, kuriem ir kosmosa dimensija un kuros Savienība var radīt patiesu pievienoto vērtību;
78. uzsver, ka satelītsakari ir ļoti svarīgi aizsardzībai, drošībai, humānajai palīdzībai, ārkārtas reaģēšanas pasākumiem un diplomātiskajai komunikācijai un tie ir svarīgs civilo misiju un militāro operāciju elements; atzinīgi vērtē jauno valdības satelītsakaru (*GOVSATCOM*) iniciatīvu, kas būtiski stiprinās Savienības stratēģisko autonomiju, nodrošinot dalībvalstīm garantētu piekļuvi drošiem satelītsakariem;
79. prasa steidzami analizēt iespējas Eiropas Savienības Satelītcentra ģeotelpiskās spējas izmantot civilām vajadzībām; uzskata, ka papildus drošības nolūkiem ES satelītresursi būtu jāizmanto, lai palīdzētu ES un dalībvalstīm uzraudzīt darbības, kas saistītas ar migrāciju, lauksaimniecību, mežu apsaimniekošanu, dabas resursu meklēšanu, robežu drošību, aisbergu stāvokli un vēl daudz ko citu;
80. uzsver, ka kosmosa infrastruktūra ir neaizsargāta pret interferenci, uzbrukumiem un veselu virkni citu apdraudējumu, cita starpā sadursmēm ar kosmosa atkritumiem un citiem satelītiem; atkārtoti norāda, ka ir svarīgi garantēt kritiskās infrastruktūras un sakaru drošību, kā arī izstrādāt noturīgas tehnoloģijas; uzskata, ka ir jāveido spējas novērst jaunus ar kosmosu saistītus apdraudējuma veidus, un atzinīgi vērtē Komisijas priekšlikumu, īstenojot kosmosa programmu, nostiprināt pašlaik ieviestos Zemei tuvo kosmisko objektu novērošanas un uzraudzības pakalpojumus;
81. uzsver, ka patlaban aizvien lielāks kļūst to lielvaru skaits, kurām kosmosā ir militāras spējas; norāda, ka starptautiskajās tiesībās ir noteikts princips pret bruņošanu kosmosā; tomēr atzīmē, ka atsevišķas valstis šo principu ir pārkāpušas, nākot klajā ar likumdošanas priekšlikumiem par pilnībā bruņotu kosmosa spēku izveidi un kosmosu

definējot kā iespējama bruņota konflikta vietu; uzskata, ka Savienībai ir jānosoda šī tendence bruņoties kosmosā un jānosoda arī centieni izvietot kosmosā atbaidīšanas ierīces, kas izstrādātas, lai nopietni vājinātu pretinieku spējas darboties kosmosā, jo šāds notikumu pavērsiens liecina par stratēģiski nestabilu situāciju;

82. uzskata, ka topošajam Komisijas Aizsardzības rūpniecības un kosmosa ģenerāldirektorātam būtu jāizvērtē sinerģija, kas veidojas starp Eiropas kosmosa programmām un 2016. gada novembra Eiropas Aizsardzības rīcības plānu, lai nodrošinātu vispārēju konsekvenci šajā stratēģiskajā jomā;
83. pauž pārliecību, ka būtiska Savienības interese ir izveidot drošu un atvērtu jūras vidi, kas ļautu gan brīvi pārvadāt preces, gan brīvi pārvietoties cilvēkiem; uzsver, ka kuģošanas brīvība ir absolūta prioritāte un to nedrīkst mazināt; norāda, ka lielāko daļu stratēģisko resursu, kritisko infrastruktūru un spēju kontrolē dalībvalstis un ka to vēlme uzlabot sadarbību ir ļoti būtiska Eiropas drošībai; atkārtoti apstiprina Savienības kā globālas jūras drošības veicinātājas nozīmi un uzsver, ka ir svarīgi veidot attiecīgās militārās un civilās spējas; šajā sakarībā atzinīgi vērtē to, ka 2018. gada jūnijā tika pieņemts pārskatītais ES Jūras drošības stratēģijas rīcības plāns;
84. uzskata, ka Savienība un tās dalībvalstis saskaras ar vēl nepieredzētu apdraudējumu, ko rada kiberuzbrukumi, kibernetizācija un terorisms, ko pastrādā gan valsts, gan nevalstiskā sektora dalībnieki; uzsver, ka kiberincidentiem bieži vien ir kāds pārrobežu elements un tāpēc tie skar vairāk nekā vienu ES dalībvalsti; uzskata, ka veids, kādā tiek īstenoti kiberuzbrukumi, padara tos par apdraudējumu, uz ko jāreaģē Savienības līmenī, tostarp ar vienotām analītiskā atbalsta spējām; mudina dalībvalstis sniegt savstarpēju palīdzību gadījumā, ja pret kādu dalībvalsti tiek īstenots kiberuzbrukums;
85. uzskata, ka ir ļoti svarīgi, lai ES un NATO ne tikai turpinātu apmainīties ar izlūkdatiem, bet to darītu vēl aktīvāk, lai būtu iespējams oficiāli konstatēt, no kurienes nācis kiberuzbrukums, un līdz ar to būtu iespējams noteikt ierobežojošas sankcijas pret tiem, kas par kiberuzbrukumiem ir atbildīgi; uzskata, ka ir jāaglabā aktīva ES un NATO mijiedarbība kiberdrošības un aizsardzības jomā, piedaloties kibernācībās un kopīgā apmācībā;
86. prasa nodrošināt stabilu finansējuma avotu EĀDD Stratēģiskās komunikācijas nodaļai, ievērojamu līdzekļu apjomu atvēlot Austrumu Stratēģiskās komunikācijas operatīvajai grupai;
87. mudina EĀDD un Padomi pastiprināt pastāvīgos kiberdrošības uzlabošanas centienus, jo īpaši saistībā ar KDAP misijām, cita starpā veicot pasākumus gan ES, gan dalībvalstu līmenī, lai mazinātu draudus KDAP, piemēram, palielinot noturību ar izglītību, apmācību un mācībām un racionalizējot ES kiberaizsardzības izglītības un apmācības vidi;
88. atzinīgi vērtē centienus stiprināt Savienības spēju cīnīties pret hibrīddraudiem, ko veido neviennozīmīgas nostājas, tiešs un netiešs spiediens un militāru un nemilitāru spēju kombinācijas un kas ir daļa no nepārtrauktas Savienības iekšējās un ārējās drošības problēmu risināšanas; ņem vērā diskusijas par savstarpējās palīdzības klauzulas piemērošanu attiecībā uz hibrīddraudiem, lai nodrošinātu Savienībai iespēju reaģēt efektīvi un kopīgiem spēkiem;

89. atzīst kibernetizācijas un automatizētās izlūkošanas spēju pieaugošo nozīmi; uzsver, ka tas apdraud dalībvalstis un ES iestādes; mudina visas ES iestādes un dalībvalstis turpināt uzlabot savas kibertechnoloģijas un automatizētās tehnoloģijas; mudina arī turpmāk sadarboties šo tehnoloģisko sasniegumu jomā;
90. atzīst to, ka mākslīgais intelekts ieņem aizvien ievērojamāku vietu Eiropas aizsardzībā; jo īpaši norāda uz daudzajām militārajām lietojumprogrammām, kas balstītas uz mākslīgo intelektu un ļauj pārvaldīt un stimulēt operatīvo vidi, palīdzēt lēmumu pieņemšanas procesā, konstatēt draudus un apstrādāt savāktos izlūkdatus; uzsver, ka uzticama mākslīgā intelekta izstrāde aizsardzības jomā ir neatsverama tehnoloģija, ar ko spēju un darbības jomās nodrošināt Eiropas stratēģisko autonomiju; aicina Savienību ne tikai turpināt veikt, bet arī palielināt investīcijas šajā jomā un jo īpaši revolucionāro tehnoloģiju jomā, izmantojot jau pastāvošus instrumentus (Eiropas Aizsardzības fondu, Eiropas Inovācijas padomi, nākamo programmu “Apvārsnis Eiropa”, programmu “Digitālā Eiropa”); aicina Savienību aktīvi piedalīties autonomu letālu ieroču sistēmu vispārējā regulējuma izstrādē;
91. norāda, ka jaunās tehnoloģijas, tostarp mākslīgais intelekts, kas tiek izmantotas ieroču sistēmās, ir jāizstrādā un jāpielieto, ievērojot atbildīgas inovācijas principus un ētikas principus, piemēram, par atbildības uzņemšanos un par starptautisko tiesību aktu izpildi; uzsver, ka, ņemot vērā to, cik ļoti pretrunīga ir pilnībā autonomu ieroču sistēmu koncepcija, ES ir jāizpēta mākslīgā intelekta iespēju potenciāls un vienlaikus jāgarantē, ka pilnībā tiek ievērotas cilvēktiesības un starptautiskās tiesības;
92. norāda, ka Eiropola 2019. gada ziņojums par terorisma situāciju un tendencēm ES liecina — 2018. gadā bija vērojams ķīmisko, bioloģisko, radioloģisko un nukleāro (*CBRN*) teroristu propagandas, pamācību un draudu vispārējs pieaugums un ir kļuvis vieglāk brīvi iegūt zināšanas par to, kā izmantot *CBRN* ieročus; šajā sakarībā uzsver, ka Eiropā ir jāpalielina drošība pret *CBRN* apdraudējumu;
93. apzinās, ka jaunas spējas pavērs jaunas iespējas vienībām operāciju zonās tīrskata režīmā sadarboties digitālajā telpā un nodrošināt sev aizsardzību tuvu reāllaikam, jo īpaši tad, ja 5G tiek apvienota ar citām inovācijām, tādām kā aizsardzība ar mākoņa tehnoloģiju un virsskaņas aizsardzības sistēmas;
94. uzsver — tā kā ķīmisko ieroču izplatīšanas un izmantošanas risks nopietni apdraud starptautisko mieru un drošību, ES arī turpmāk ir stingri un konsekventi jāatbalsta Ķīmisko ieroču aizlieguma organizācija (*OPCW*) gan politiski, gan finansiāli, palīdzot tai īstenot pilnvaras, un jāvairo sava noturība pret hibrīddraudiem un ar *CBRN* ieroču izmantošanu saistīto apdraudējumu;
95. konstatē, ka sadarbība spēju jomā joprojām ir pārāk agrīnā posmā, lai Savienība un tās dalībvalstis varētu gūt labumu no konkrētiem ilgstošas un intensīvas sadarbības rezultātiem; pauž pārliecību, ka Eiropas mērķu īstenošana praksē ir ilgtermiņa process, kura pamatā ir dalībvalstu nepārtraukta politiskā griba; uzsver to, ka ir nepieciešama ar pielāgojamiem un modulāriem instrumentiem īstenota elastīga sadarbība, kas veicina stratēģisko kultūru tuvināšanu un sadarbību starp brīvprātīgiem partneriem, kuriem ir vajadzīgās spējas; prasa veidot *ad hoc* sadarbību vai izmantot tādas savstarpējas izmantošanas mehānismus kā Eiropas Gaisa transporta pavēlniecība (*EATC*), kas jau ir pierādījusi savu efektivitāti, un atbalsta šādu darbību paplašināšanu, aptverot citas

jomas (helikopteru izmantošana, medicīniskais atbalsts);

96. ņemot vērā to, kāda ir sieviešu nozīme kara apstākļos, pēckonflikta stabilizācijas posmā un miera veidošanas procesos, uzsver nepieciešamību ES KDAP darbībās integrēt dzimumu līdztiesības aspektu; uzsver — ir jārisina jautājums par to, ka ar dzimumu saistīta vardarbība konfliktu reģionos tiek izmantota kā kara ierocis; uzsver, ka sievietes no kara cieš krietni smagāk nekā vīrieši; aicina ES un tās starptautiskos partnerus aktīvi iesaistīt sievietes miera veidošanas un stabilizācijas procesos un risināt tieši sievietēm nepieciešamās drošības jautājumus;
97. ņem vērā kosmosa drošības un satelītu augošo nozīmi; uzsver Eiropas Savienības Satelītcentra darbības nozīmi un prasa šai aģentūrai veikt analīzi un ziņot par ES un dalībvalstu satelītu drošību un/vai to neaizsargātību pret kosmosa atkritumiem, kibernetiskiem uzbrukumiem un tiešiem raķešu uzbrukumiem;

Sadarbība aizsardzības jomā un partnerības KDAP satvarā

98. uzsver, ka mērķis panākt Eiropas stratēģisko autonomiju ir balstīts uz eiropiešu spējām aizstāvēt savas intereses, darbojoties vai nu neatkarīgi, vai, vēlams, institucionālas sadarbības satvarā (NATO, ANO);
99. uzskata, ka daudzpusējās attiecības ir drošībai un aizsardzībai izšķirošas nozīmes faktors, un uzsver, ka par efektīvu un uzticamu dalībnieku drošības procesos ES kļūs tikai tad, ja rīkosies, balstoties uz ilgtspējīgu sadarbību un stratēģisku partnerību ar valstīm un organizācijām, kurām ir tādas pašas vērtības kā Savienībai; turklāt atzinīgi vērtē KDAP partneru ieguldījumu Savienības misijās un operācijās;
100. uzsver, ka partnerattiecības un sadarbība ar valstīm un organizācijām, kurām ir tādas pašas vērtības kā ES, nodrošina efektīvāku KDAP; atzinīgi vērtē KDAP partneru ieguldījumus ES misijās un operācijās, kas pašlaik tiek īstenotas un kas veicina mieru, reģionālo drošību un stabilitāti;
101. uzsver, ka stratēģiskā vide un faktori, kas apdraud mieru un drošību, ES un Apvienotajai Karalistei arī pēc *Brexit* būs vieni un tie paši, un tādēļ uzskata, ka ir būtiski saglabāt stabilu, ciešu un privileģētu Savienības un Apvienotās Karalistes sadarbību aizsardzības un drošības jomā pēc *Brexit*; uzsver, ka sadarbība ar Apvienoto Karalisti dos Savienībai iespēju sasniegt visaugstāko līmeni spēju un darbības jomās; uzskata, ka būtu jānoraida tāda sadarbība aizsardzības jomā, no kuras tiktu sistemātiski izslēgta Apvienotā Karaliste; ierosina noslēgt aizsardzības un drošības nolīgumu ar Apvienoto Karalisti, kas ļautu šai valstij pēc iespējas vairāk piedalīties ES instrumentos;
102. vērš uzmanību uz NATO būtisko lomu kolektīvajā aizsardzībā, kā skaidri atzīts Līgumā par Eiropas Savienības darbību; pauž pārliecību par to, ka ES un NATO stratēģiskā partnerība ir būtiska, lai risinātu drošības problēmas, ar kurām saskaras Eiropa un tās kaimiņvalstis; uzskata, ka ES un NATO sadarbībai vajadzētu būt savstarpēji pastiprinošai, tajā pilnībā jāņem vērā abu iestāžu īpašās iezīmes un uzdevumi un jāturpina pilnībā ievērot iekļautības un savstarpīguma principus, kā arī abu organizāciju lēmumu pieņemšanas autonomiju, jo īpaši gadījumos, kad tiek skartas kopīgās vai ES intereses; atzinīgi vērtē ES un NATO sadarbību “Defender Europe 2020” mācību laikā un uzskata šīs mācības par reālu iespēju ne vien pārbaudīt Eiropas spēju reaģēt uz agresijas aktiem, bet arī izvērtēt norises un uzlabojumus robežu šķērsošanas un militārās

mobilitātes kontekstā;

103. atzīmē, ka ES un ANO partnerība ir svarīga starptautisko konfliktu risināšanai un miera veidošanas darbībām; aicina abas organizācijas vēl vairāk koordinēt centienus teritorijās, kurās tās izvietojas svarīgas civilās un militārās misijas, lai izvairītos no darbību dublēšanās un palielinātu sinerģiju;
104. uzsver, ka Savienībai ir svarīgi sadarboties ar citām starptautiskām struktūrām, jo īpaši Āfrikas Savienību un Eiropas Drošības un sadarbības organizāciju (EDSO); uzskata, ka Savienībai arī būtu jāpastiprina dialogs un sadarbība ar trešām valstīm, kuras atbalsta ES vērtības un stratēģiskās prioritātes, un reģionu un apakšreģionu organizācijām;
105. paralēli institucionālai sadarbībai un partnerībām atbalsta to, ka tiek apvienoti dažādi elastīgi, daudzpusīgi, atvērti un vienlaikus operatīvi, vērienīgi un prasīgi sadarbības formāti gan ES, NATO un ANO struktūru satvarā, gan ārpus tām, jo tas varētu veicināt kopīgu saistību uzņemšanos operāciju īstenošanā un tādējādi stiprināt Savienības darbības mērķus; šajā sakarībā uzsver, ka tādi sadarbības piemēri kā Eiropas intervences iniciatīva, Ziemeļvalstu aizsardzības sadarbība (*NORDEF*), Višegradas grupa un aizvien pieaugošā Vācijas un Nīderlandes bruņoto spēku integrācija atspoguļo šo tendenci veidot dalībvalstu ciešāku militāro sadarbību;
106. atzīst, ka politiskajai un ekonomiskajai stabilitātei, kā arī militārajām spējām un sadarbībai Subsahāras Āfrikā ir būtiska nozīme, lai mazinātu džihādistu aktivitātes palielināšanos un migrācijas krīzes un cīnītos pret ekstrēmisma izplatīšanos un ietekmi;
107. atzīst un atbalsta ES robežu palīdzības misiju (*EUBAM*) Lībijā, kura palīdzējusi īstenot pāreju uz demokrātiju, nodrošinājusi apmācību un konsultācijas robežu drošības jomā un strādājusi pie tā, lai veidotu Lībijas robežu drošību uz sauszemes, gaisā un jūrā;
108. prasa ES pieturēties pie savām Ceturtajā ES un Āfrikas augstākā līmeņa sanāksmē paustajām saistībām atbalstīt ekonomisko un politisko stabilitāti un Āfrikas rezerves spēku spējas;
109. mudina dalībvalstis turpināt sadarbību ar Āfrikas Savienību un pildīt līdz šim uzņemtās saistības;
110. atzīst polārā loka augošo nozīmi no politiskā, ekonomiskā, vides, drošības un stratēģiskā viedokļa; mudina dalībvalstis turpināt sadarbību ar Arktikas Padomi visos jautājumos, kas skar ES intereses, un formulēt vispusīgu stratēģiju attiecībā uz šo reģionu;

Institucionālā struktūra

111. uzskata, ka progress Eiropas aizsardzības jomā pavērs ceļu svarīgām strukturālām izmaiņām; atzinīgi vērtē paziņojumu par Komisijas Aizsardzības rūpniecības un kosmosa ģenerāldirektorāta izveidi un to, ka tas ir iekļauts iekšējā tirgus komisāra atbildības jomā; atzinīgi vērtē to, ka šis jaunais ģenerāldirektorāts būs atbildīgs par to, lai atbalstītu, koordinētu un papildinātu dalībvalstu darbības Eiropas aizsardzības jomā un tādējādi palīdzēs stiprināt Eiropas stratēģisko autonomiju; norāda, ka ir noteikti tā pieci galvenie uzdevumi (EAF īstenošana un kontrole, atvērta un konkurētspējīga Eiropas aizsardzības ekipējuma tirgus izveide, militārās mobilitātes rīcības plāna

īstenošana, spēcīgas un inovatīvas kosmosa nozares stiprināšana, turpmākās kosmosa programmas īstenošana); aicina Komisiju sniegt detalizētāku pārskatu par jaunā ģenerāldirektorāta lomu un pienākumiem; mudina Komisiju nākt klajā ar plānu, kurā būtu izklāstīts, kā tas koordinēs savu darbu ar citām aizsardzības politikas struktūrām, kurām ir citi pienākumi (EAA, EĀDD u. c.), lai maksimāli efektīvi izmantotu pieejamos resursus un nodrošinātu efektīvu sadarbību;

112. apņemas nodrošināt ciešu parlamentāro uzraudzību un kontroli attiecībā uz Eiropas aizsardzības misijām, instrumentiem un iniciatīvām; aicina PV/AP, Padomi un attiecīgās Eiropas struktūras regulāri ziņot Drošības un aizsardzības apakškomitejai par savu pilnvaru īstenošanu;
113. aicina kā neiztrūkstošu papildinājumu 2016. gada globālajai stratēģijai izstrādāt Eiropas aizsardzības stratēģiju, tādējādi veidojot jauno instrumentu un līdzekļu efektīvai īstenošanai nepieciešamo vadības un plānošanas satvaru;
114. uzsver, ka ir ļoti svarīgi nodrošināt ES iedzīvotājiem atbalstu, kas ir ES aizsardzības politikas mērķu pamatā, vienlaikus respektējot arī militārās neitralitātes tradīcijas vairākās dalībvalstīs; uzsver, ka saskaņā ar jaunākajām sabiedriskās domas aptaujām trīs ceturtdaļas ES iedzīvotāju atbalsta dalībvalstu ciešāku sadarbību drošības un aizsardzības jomā, tādējādi atbalstot dalībvalstu kopēju aizsardzības un drošības politiku, un šāds īpatsvars, kas pārsniedz 70 % līmeni, ir saglabājies kopš 2004. gada;
115. prasa veikt progresīvus pasākumus nolūkā izveidot kopēju aizsardzības politiku (LES 42. panta 2. punkts) un galu galā kopēju aizsardzību, vienlaikus stiprinot arī konfliktu novēršanas un risināšanas pieejas, tostarp palielinot finanšu un administratīvos resursus un cilvēkresursus, kas paredzēti mediācijai, dialogam, samierināšanai, miera veidošanai un tūlītējai reaģēšanai krīzes situācijās;
116. uzskata, ka ES baltā grāmata par drošību un aizsardzību būtu svarīgs stratēģisks instruments, kas palīdzētu stiprināt ES aizsardzības politikas pārvaldību, un, pakāpeniski veidojot Eiropas aizsardzības savienību, tas nodrošinātu stratēģisku ilgtermiņa plānošanu un ļautu pakāpeniski sinhronizēt aizsardzības ciklus visās dalībvalstīs; aicina Padomi un PV/AP izstrādāt šādu instrumentu, lai cita starpā tajā iekļautu DFS plānošanu un par turpmāku mērķi noteiktu konsekvences nodrošināšanu starp ES globālās stratēģijas īstenošanas plānu drošības un aizsardzības jomā, *CARD* un *PESCO*;
117. atgādina par LES 44. pantu, kurā paredzēti papildu elastības noteikumi un iespēja uzticēt krīzes pārvarēšanas uzdevumu dalībvalstu grupai, kas šādus uzdevumus veiktu ES vārdā un Politikas un drošības komitejas un EĀDD politiskā kontrolē un stratēģiskā vadībā;
118. uzsver, ka gaidāmajā konferencē par Eiropas nākotni būtu jāiekļauj pārdomas par topošo Eiropas aizsardzības savienību un jo īpaši par nepieciešamību izveidot Eiropas intervences spēkus, kuriem būtu pietiekami efektīvas aizsardzības spējas, lai iesaistītos miera uzturēšanā un konfliktu novēršanā un stiprinātu starptautisko drošību saskaņā ar ANO Statūtiem un LES 43. panta 1. punktā noteiktajiem uzdevumiem;
119. brīdina par institucionālo dalībnieku daudzveidību un pārklāšanos ES aizsardzības vidē; aicina visas ieinteresētās personas apsvērt, kā šo vidi varētu uzlabot, lai padarītu to

iedzīvotājiem saprotamāku, institucionāli loģiskāku, saskaņotāku un efektīvāku;

120. aicina pārdomāt to, kādai vajadzētu būt Eiropas Aizsardzības aģentūras lomai ES kopējās aizsardzības politikas pakāpeniskā veidošanā;

o

o o

121. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Eiropadomei, Padomei, par iekšējo tirgu atbildīgajam komisāram, Komisijas priekšsēdētājas vietniekam / Savienības augstajam pārstāvim ārlietās un drošības politikas jautājumos, Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāram, NATO ģenerālsekretāram, kosmosa, drošības un aizsardzības jomā strādājošām ES aģentūrām, kā arī dalībvalstu valdībām un parlamentiem.

MAZĀKUMA VIEDOKLIS

04.12.2019.

saskaņā ar Reglamenta 55. panta 4. punktu
EP GUE/NGL grupas deputāti Özlem Demirel, Mick Wallace, Giorgos Georgiou

Ziņojumā ir aprakstīta nestabilitāte ES kaimiņvalstīs, bet nav atspoguļota ES nozīme tās palielināšanā. Tajā par galveno mērķi ir noteikta stratēģiska militārā autonomija, tāpēc tiek pausts aicinājums apvienot ārējo un iekšējo drošību, militāros spēkus, tostarp kaujas grupu pārveidi un izvietojumu, izveidot militārās rūpniecības kompleksu, palielināt aizsardzības izdevumus un sasniegt NATO mērķi (vismaz 2 % no IKP aizsardzības izdevumiem).

Mēs iebilstam pret šo ziņojumu, jo tajā:

- tiek atzinīgi vērtēta Aizsardzības ģenerāldirektorāta izveide;
- tiek atbalstīta paradigmas maiņa uz aizsardzības/militāro savienību un pastāvīgas strukturētas (militārās) sadarbības noteikšana par juridiski saistošu;
- tiek mēģināts pabeigt Eiropas Aizsardzības fonda izveidi un tiek atzinīgi vērtēta bruņojuma tehnoloģiju un ekipējuma izstrāde (kaujas gaisa sistēma, *Eurodrone*, tanki, elektromagnētiskā spektra dominējošais stāvoklis);
- tiek mudināts ieviest jaunas kara tehnoloģijas, piemēram, mākslīgo intelektu, robotiku, autonomos ieročus, ko finansē arī no civiliem ES budžeta līdzekļiem (“Digitālā Eiropa”, turpmākās pētniecības programma);
- tiek veicināta kosmosa militarizācija, lai uzlabotu ES aizsardzības politiku;
- tiek atbalstīta militārā mobilitāte, lai veicinātu karaspēka ātru izvietojumu ES un ārpus tās (6,5 miljardi EUR) uz civilās infrastruktūras projektu rēķina;
- tiek paredzēts pastiprināt ES un NATO sadarbību.

Mēs prasām:

- stingri interpretēt LES 41. panta 2. punktu, kas aizliedz izmantot ES budžetu militārām vai aizsardzības operācijām;
- pārtraukt visas ar aizsardzību saistītās ES programmas un pāriet uz civilo un diplomātisko konfliktu risināšanas pieeju;
- īstenot kardinālu atbruņošanu (tostarp kodolatbruņošanu) ES un pasaules līmenī; aktīvi atbalstīt atbruņošanās režīmus (*INF, ITL, TPNW*).

KONSTITUCIONĀLO JAUTĀJUMU KOMITEJAS ATZINUMS

Ārlietu komitejai

2018. gada ziņojums par kopējās drošības un aizsardzības politikas īstenošanu (2019/2135(INI))

Atzinuma sagatavotājs: *Esteban González Pons*

IEROSINĀJUMI

Konstitucionālo jautājumu komiteja aicina par jautājumu atbildīgo Ārlietu komiteju – rezolūcijas priekšlikumā, ko tā pieņems, iekļaut šādus ierosinājumus:

1. uzsver, ka pašreizējā globālajā drošības vidē, kurā dažas valstis atkāpjas no multilaterālisma, ES stratēģiskās autonomijas neatņemamai sastāvdaļai vajadzētu būt neatkarīgai spējai garantēt, ka tās iedzīvotāji ir pasargāti no draudiem, kuru skaits arvien pieaug, tostarp bruņotiem konfliktiem tās apkārtnē, kiberuzbrukumiem un dezinformācijas kampaņām, kā arī spējai aktīvi veicināt mieru, stabilitāti, cilvēktiesības un demokrātiju tās kaimiņvalstīs un citur, kā arī popularizēt ES vērtības;
2. uzsver, ka ir ļoti svarīgi nodrošināt ES iedzīvotājiem atbalstu, kas ir ES aizsardzības politikas politisko mērķu pamatā, vienlaikus respektējot arī militārās neitralitātes tradīcijas vairākās dalībvalstīs; uzsver, ka saskaņā ar jaunākajām sabiedriskās domas aptaujām trīs ceturtdaļas ES iedzīvotāju atbalsta dalībvalstu ciešāku sadarbību drošības un aizsardzības jomā, tādējādi atbalstot dalībvalstu kopēju aizsardzības un drošības politiku, un šāds īpatsvars vairāk par 70 % ir saglabājies kopš 2004. gada;
3. norāda, ka Savienība ir rīkojusies pārāk lēni, lai reaģētu un politiski, diplomātiski un militāri pielāgotos jaunām krīzēm un šai jaunajai starptautiskajai situācijai; uzskata, ka konkrēti aizsardzības jomā spēju politiska nevēlēšanās pilnībā īstenot stingros noteikumus, kas paredzēti Eiropas līgumos, un dažādie dalībvalstu sadarbības formāti ir vājinājuši Savienības spēju uzņemties izšķirošu lomu ārējo krīžu risināšanā;
4. prasa veikt progresīvus pasākumus nolūkā izveidot kopēju aizsardzības politiku (LES 42. panta 2. punkts) un galu galā kopēju aizsardzību, vienlaikus stiprinot arī konfliktu novēršanas un risināšanas pieejas, tostarp palielinot finanšu, administratīvos un cilvēkresursus, kas paredzēti mediācijai, dialogam, samierināšanai, miera veidošanai un tūlītējai reaģēšanai krīzes situācijās;
5. tādēļ aicina Eiropadomi apstiprināt izlēmīgu apņemšanos attiecībā uz Eiropas aizsardzības savienības ilgtermiņa attīstību, izstrādājot skaidru ceļvedi; turklāt mudina Eiropadomi KĀDP un KDAP jomā pāriet no vienprātības uz kvalificētu balsu

vairākumu, ja Līgums par Eiropas Savienību to atļauj, tostarp attiecībā uz lēmumu pieņemšanu par ES civilajām misijām; arī atzīst, ka neviena valsts nespēj viena pati atrisināt Eiropas kontinentā un tā tuvākajā apkārtnē vērojamas drošības problēmas;

6. atzinīgi vērtē LES 42. panta 6. punktā un 46. pantā paredzētās pastāvīgās strukturētās sadarbības (*PESCO*) īstenošanu kā pirmo nozīmīgo soli šajā virzienā un virzībā uz dalībvalstu ciešāku sadarbību drošības un aizsardzības jomā; uzsver, ka saskaņā ar iekšējiem pārvaldības noteikumiem dalībvalstīm ir iespēja iesaistīt Komisiju ar *PESCO* saistītu projektu norisēs;
7. atzinīgi vērtē ievēlētās Komisijas priekšsēdētājas Urzulas fon der Leienas politiskās pamatnostādnes, kas ir izstrādātas, balstoties uz ģeopolitisku dimensiju, un uzsver nepieciešamību nākamajos piecos gados spert vēl citus drosmīgus soļus ar nolūku izveidot patiesu Eiropas aizsardzības savienību; turklāt atzinīgi vērtē jaunus solījumus izpildīt Parlamenta sen izvirzīto prasību piešķirt lielāku institucionālo nozīmi aizsardzībai, ierosinot šim nolūkam izveidot īpašu ģenerāldirektorātu;
8. atzinīgi vērtē to, ka vairākas dalībvalstis nesen ir aicinājušas izveidot ES Drošības padomi, lai koordinētu dalībvalstu aizsardzības politiku, jo īpaši attiecībā uz kibernetisko drošību un terorisma apkarošanu, un kopīgi izstrādātu ES aizsardzības stratēģiju; uzskata, ka ir jādefinē precīzāk īpaši šīs idejas institucionālā dimensija un jāveic tās pievienotās vērtības attiecīgs novērtējums;
9. uzskata, ka ES baltā grāmata par drošību un aizsardzību būtu svarīgs stratēģisks instruments, kas palīdzētu stiprināt ES aizsardzības politikas pārvaldību, un, pakāpeniski veidojot Eiropas aizsardzības savienību, tas nodrošinātu stratēģisku ilgtermiņa plānošanu un ļautu pakāpeniski sinhronizēt aizsardzības ciklus visās dalībvalstīs; aicina Padomi un Komisijas priekšsēdētājas vietnieku / Savienības augsto pārstāvi ārlietās un drošības politikas jautājumos (PV/AP) izstrādāt šādu instrumentu, lai cita starpā tajā iekļautu daudzgadu finanšu shēmas (DFS) plānošanu un arī nodrošinātu konsekveni starp ES globālās stratēģijas īstenošanas plānu drošības un aizsardzības jomā, koordinēto ikgadējo pārskatu par aizsardzību (*CARD*) un *PESCO*;
10. uzsver, ka ES baltajā grāmatā būtu jāapraksta arī iespējamo turpmāko militāro operāciju iespējamie scenāriji un jārisina jautājums par to, kā un kādos apstākļos ir pietiekams un likumīgs pamats KDAP misiju izvietošanai, lai risinātu krīzes situācijas, humanitārās krīzes un konfliktus;
11. uzskata, ka *CARD* instruments būtu jāreformē, lai nodrošinātu stratēģiskāku pieeju saskaņā ar atjaunināto ES globālo stratēģiju; uzsver, ka *PESCO* nostiprinātās ES stratēģiskās autonomijas turpmākai attīstībai būs vajadzīgas diskusijas par to projektu mērogu, kas tiek izstrādāti tās ietvaros; uzsver, ka ir jāprecizē dalībvalstu dažādo uzsāktu iniciatīvu mijiedarbība ar *PESCO*, jo īpaši saistībā ar tādiem projektiem kā Eiropas intervences spēki, atbildīgā valsts, kopīgie izvietošanas spēki vai Eirokorpuss, jo tie balstās uz iestāžu sadarbību dažādos līmeņos;
12. uzsver, ka plašāka integrācija drošības un aizsardzības jomā nozīmētu arī demokrātiskāku kontroli, izmantojot parlamentāro uzraudzību; tādēļ atkārtoti uzsver nepieciešamību palielināt Parlamenta nozīmi šajā jomā, proti, izveidojot pilntiesīgu drošības un aizsardzības komiteju, kuras darbu papildinātu valstu parlamentu pārstāvju

un Parlamenta deputātu kopīgas starpparlamentāras sanāksmes; aicina dalībvalstu valdības iesaistīties un iesaistīt arī dalībvalstu parlamentus lēmumu pieņemšanā KDAP jomā;

13. atgādina par LES 44. pantu, kurā paredzēti papildu elastības noteikumi un iespēja uzticēt krīzes pārvarēšanas uzdevumu dalībvalstu grupai, kas šādus uzdevumus veiktu ES vārdā, kā arī Politikas un drošības komitejas un Eiropas Ārējās darbības dienesta politiskā kontrolē un stratēģiskā vadībā;
14. atkārtoti uzsver nepieciešamību likvidēt šķēršļus ES kaujas vienību izvietojumam un uzskata, ka prasība panākt vienprātību Padomē apdraud šo grupu izveides galveno mērķi, proti, nodrošināt militāru ātrās reaģēšanas spēju, lai reaģētu uz jaunām krīzēm un konfliktiem visā pasaulē; uzskata, ka šīs vienības ir jāpārveido par pastāvīgām daudznacionālām vienībām, un aicina pašreizējās Eiropas militārās struktūras integrēt ES iestāžu sistēmā;
15. uzsver, ka gaidāmajā konferencē par Eiropas nākotni būtu jāiekļauj pārdomas par topošo Eiropas aizsardzības savienību un jo īpaši par nepieciešamību izveidot Eiropas intervences spēkus, kuriem būtu pietiekami efektīvas aizsardzības spējas, lai iesaistītos miera uzturēšanā un konfliktu novēršanā un stiprinātu starptautisko drošību saskaņā ar ANO Statūtiem un LES 43. panta 1. punktā noteiktajiem uzdevumiem;
16. brīdina par institucionālo dalībnieku daudzveidību un pārklāšanos ES aizsardzības vidē; aicina visas ieinteresētās personas apsvērt, kā šo vidi varētu uzlabot, lai padarītu to iedzīvotājiem saprotamāku, institucionāli loģiskāku, saskaņotāku un efektīvāku;
17. mudina Padomi, ņemot vērā iespējamo Apvienotās Karalistes izstāšanos no ES, steidzami noteikt kārtību, kādā trešās personās piedalās *PESCO*;
18. atkārtoti apstiprina Savienības apņemšanos atbalstīt NATO, kas joprojām ir viens no mūsu kopējās drošības pamatpīlāriem; tomēr norāda, ka cieša sadarbība starp ES un tās tuvākajiem sabiedrotajiem nedrīkstētu kavēt Eiropas aizsardzības savienības izveidi;
19. uzskata, ka Eiropā ir ļoti vajadzīga konkurētspējīga aizsardzības rūpniecība; brīdina, ka, neraugoties uz pēdējo gadu centieniem, piemēram, Eiropas aizsardzības rūpniecības attīstības programmas (*EDIDP*) un Eiropas Aizsardzības fonda (EAF) gadījumā, atšķirīgi valstu noteikumi, licencēšanas procedūras un eksporta kontroles saraksti, kā arī informācijas apmaiņas trūkums joprojām ir galvenie šķēršļi patiesas un efektīvas Eiropas aizsardzības rūpniecības izveidei;
20. uzsver atbalstu ES autonomas izlūkošanas spējas izveidei, kam būtu jāsekmē kopīgi centieni drošības jomā un jānodrošina valstu izlūkdienestu sadarbība;
21. aicina pārdomāt to, kādai vajadzētu būt Eiropas Aizsardzības aģentūras lomai ES kopējās aizsardzības politikas pakāpeniskā veidošanā;
22. uzsver, ka ir jānostiprina Eiropas Aizsardzības aģentūra, nodrošinot to ar vajadzīgajiem resursiem un politisko atbalstu, tādējādi ļaujot tai ieņemt vadošu un koordinējošu lomu ES kopējā drošības un aizsardzības politikā, tostarp spēju attīstībā, pētniecībā un iepirkumos; atkārtoti pauž viedokli, ka to vislabāk var paveikt, Aģentūras personālu un darbības izdevumus finansējot no Savienības budžeta;

23. norāda, ka savstarpējās palīdzības klauzulā (LES 42. panta 7. punkts) galvenā uzmanība ir pievērsta dalībvalstu (nevis pašas ES) pienākumiem, savukārt solidaritātes klauzulā (LESD 222. pants) ir paredzēts, ka Savienība un tās dalībvalstis rīkojas kopīgi, bet abas klauzulas ievieš saistošus pienākumus dalībvalstīm un abas paredz to, kādos apstākļos var pēc pieprasījuma izmantot “visus pieejamos līdzekļus”; tādēļ uzskata, ka pavisam noteikti ir jāsniedz papildu skaidrojumi par to, kā abas klauzulas tiek iedarbinātas un īstenotas un kā tās ir savstarpēji saistītas, jo īpaši gadījumos, kad apdraudējuma izraisītājs ir neskaidrs;
24. atkārtoti norāda, ka LES 42. panta 7. punktā ir noteikta savstarpējās palīdzības klauzula kolektīvās drošības kontekstā; uzsver, ka LES 42. panta 7. punkts, kurš līdz šim ir iedarbināts tikai vienu reizi, var būt katalizators ES drošības un aizsardzības politikas turpmākai attīstībai, kā rezultātā visas dalībvalstis uzņemsies stingrākas saistības; pauž nožēlu par to, ka nav skaidri definēti ne nosacījumi minētā panta iedarbināšanai, ne nepieciešamās palīdzības sniegšanas kārtība; aicina analizēt savstarpējās palīdzības klauzulas īstenošanu un sagatavot papildu pamatnostādnes tās turpmākai īstenošanai;
25. norāda, ka solidaritātes klauzula (LESD 222. pants) arī paredz Savienībai un dalībvalstīm iespēju sniegt palīdzību dalībvalstij, kas cietusi no teroristu uzbrukuma vai arī dabas vai cilvēku izraisītas katastrofas; atgādina, ka Eiropas Savienības 2013. gada kibernetikas drošības stratēģijā ir minēts, ka “īpaši smags kibernetikas incidents vai uzbrukums varētu būt par pamatu tam, ka dalībvalsts piemēro ES solidaritātes klauzulu”, proti LESD 222. pantu; turklāt atgādina, ka Padomes 2014. gada 24. jūnija Lēmumā 2014/415/ES par kārtību, kādā Savienība īsteno solidaritātes klauzulu¹ ir noteikts, ka ar solidaritātes klauzulu Savienība tiek aicināta mobilizēt visus tās rīcībā esošos instrumentus, tostarp KDAP satvarā izveidotās struktūras; aicina dalībvalstis apsvērt solidaritātes klauzulas turpmākas aktivizēšanas iespēju.

¹ OV L 192, 1.7.2014., 53. lpp.

**INFORMĀCIJA PAR PIENĒMŠANU
ATZINUMU SNIEDZOŠAJĀ KOMITEJĀ**

Pieņemšanas datums	25.11.2019
Galīgais balsojums	+: 17 -: 4 0: 4
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Gerolf Annemans, Catherine Bearder, Gabriele Bischoff, Damian Boeselager, Geert Bourgeois, Richard Corbett, Pascal Durand, Daniel Freund, Esteban González Pons, Maria Grapini, Brice Hortefeux, Laura Huhtasaari, Aileen McLeod, Giuliano Pisapia, Paulo Rangel, Antonio Maria Rinaldi, Domènec Ruiz Devesa, Antonio Tajani, Guy Verhofstadt, Loránt Vincze
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Brando Benifei, Jorge Buxadé Villalba, Cristian Ghinea, Danuta Maria Hübner, Helmut Scholz, Sven Simon

**ATZINUMU SNIEDZOŠĀS KOMITEJAS
GALĪGAIS BALSOJUMS PĒC SARAKSTA**

17	+
PPE	Esteban González Pons, Brice Hortefeux, Danuta Maria Hübner, Paulo Rangel, Sven Simon, Antonio Tajani, Loránt Vincze
RENEW	Catherine Bearder, Pascal Durand, Cristian Ghinea, Guy Verhofstadt
S&D	Brando Benifei, Gabriele Bischoff, Richard Corbett, Maria Grapini, Giuliano Pisapia, Domènec Ruiz Devesa

4	-
ECR	Jorge Buxadé Villalba
GUE/NGL	Helmut Scholz
ID	Laura Huhtasaari, Antonio Maria Rinaldi

4	0
ECR	Geert Bourgeois
VERTS/ALE	Damian Boeselager, Daniel Freund, Aileen McLeod

Piezīme. Gerolf Annemans (ID) pauda nodomu balsot pret atzinumu, bet nevarēja piedalīties elektroniskajā balsošanā pēc saraksta, jo viņš bija aizmirsis savu balsošanas karti.

Izmantoto apzīmējumu skaidrojums:

+ : par

- : pret

0 : atturas

**INFORMĀCIJA PAR PIENĒMŠANU
ATBILDĪGAJĀ KOMITEJĀ**

Pieņemšanas datums	4.12.2019
Galīgais balsojums	+: 41 -: 22 0: 2
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Alexander Alexandrov Yordanov, Maria Arena, Traian Băsescu, Phil Bennion, Fabio Massimo Castaldo, Susanna Ceccardi, Włodzimierz Cimoszewicz, Gina Dowding, Tanja Fajon, Michael Gahler, Kinga Gál, Giorgos Georgiou, Raphaël Glucksmann, Klemen Grošelj, Bernard Guetta, Márton Gyöngyösi, Sandra Kalniete, Andrius Kubilius, Ilhan Kyuchyuk, David Lega, Nathalie Loiseau, Jaak Madison, Claudiu Manda, Thierry Mariani, David McAllister, Vangelis Meimarakis, Sven Mikser, Javier Nart, Urmas Paet, Demetris Papadakis, Tonino Picula, Manu Pineda, Kati Piri, Diana Riba i Giner, Catherine Rowett, Nacho Sánchez Amor, Isabel Santos, Jacek Saryusz-Wolski, Radosław Sikorski, Sergei Stanishev, Hermann Tertsch, Idoia Villanueva Ruiz, Viola Von Cramon-Taubadel, Irina Von Wiese, Witold Jan Waszczykowski, Charlie Weimers, Isabel Wiseler-Lima
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Attila Ara-Kovács, Andrea Bocskor, Andrea Cozzolino, Arnaud Danjean, Loucas Fourlas, Jytte Guteland, Andrzej Halicki, Martin Horwood, Katrin Langensiepen, Hannah Neumann, Kris Peeters, Bert-Jan Ruissen, Mick Wallace, Javier Zarzalejos, Bernhard Zimniok
Aizstājēji (209. panta 7. punkts), kas bija klāt galīgajā balsošanā	Heidi Hautala, Gilles Lebreton, Geoffrey Van Orden

**ATBILDĪGĀS KOMITEJAS
GALĪGAIS BALSOJUMS PĒC SARAKSTA**

41	+
NI	Márton Gyöngyösi
PPE	Alexander Alexandrov Yordanov, Traian Băsescu, Andrea Bocskor, Arnaud Danjean, Loucas Fourlas, Michael Gahler, Kinga Gál, Andrzej Halicki, Sandra Kalniete, Andrius Kubilius, David Lega, David McAllister, Vangelis Meimarakis, Kris Peeters, Radosław Sikorski, Isabel Wiseler-Lima, Javier Zarzalejos
RENEW	Phil Bennion, Klemen Grošelj, Bernard Guetta, Martin Horwood, Ilhan Kyuchyuk, Nathalie Loiseau, Javier Nart, Urmas Paet, Irina Von Wiese
S&D	Attila Ara-Kovács, Maria Arena, Włodzimierz Cimoszewicz, Andrea Cozzolino, Tanja Fajon, Raphaël Glucksmann, Jytte Guteland, Claudiu Manda, Sven Mikser, Demetris Papadakis, Tonino Picula, Kati Piri, Nacho Sánchez Amor, Isabel Santos

22	-
ECR	Bert-Jan Ruissen, Jacek Saryusz-Wolski, Hermann Tertsch, Geoffrey Van Orden, Witold Jan Waszczykowski, Charlie Weimers
GUE/NGL	Giorgos Georgiou, Manu Pineda, Idoia Villanueva Ruiz, Mick Wallace
ID	Susanna Ceccardi, Gilles Lebreton, Jaak Madison, Thierry Mariani, Bernhard Zimniok
VERTS/ALE	Gina Dowding, Heidi Hautala, Katrin Langensiepen, Hannah Neumann, Diana Riba i Giner, Catherine Rowett, Viola Von Cramon-Taubadel

2	0
NI	Fabio Massimo Castaldo
S&D	Sergei Stanishev

Izmantoto apzīmējumu skaidrojums:

+ : par

- : pret

0 : atturas